

DUHOVNO

ZIVLJENJE

LA VIDA ESPIRITUAL

AÑO XV. -- NUM. 241 LETO XV. -- ŠTEV. 241
FEBRERO 1948 FEBRUAR 1948

LA FAMILIA CRISTIANA es el fundamento de la humanidad. El hombre descreído halla en ella un molesto obstáculo a su sensualidad y comodidad. Prescindiendo del cielo quisiera fabricarse el paraíso en la tierra, deslumbrado por los goces carnales y huyendo del sacrificio.

Comete así un gran crimen que terminará inevitablemente en una catástrofe.

Los placeres del libertinaje le vacían el corazón, le quitan la paz del hogar y lo llevan a la desesperación.

Es pues evidente porque arremete el demonio hoy día con tanta furia contra la familia cristiana. Por esa misma razón se impone con tanto mayor peso el deber de defender, mantener y santificar las familias.

SE AUSENTARA de Buenos Aires el P. Juan Hladnik, para visitar la Colectividad en Rosario, Santa Fe, Paraná y Córdoba en los días 16 hasta 23 de febrero.

ROJAKOM V ROSARIJU, SANTA FE, PARANA IN V CORDOBI sporočam, da bom šel v dneh 16. do 23. febr. na pot po tistih krajih.

V ROSARIJU bo sv. maša za † TOBIJA MILANI v kapeli pri sestrah 18. febr. Tudi 16. in 17. febr. bo maša istotam (Córdoba 1646).

V CORDOBI bo sv. maša 21. in 22. febr. pri Frančiškanih ob 8.30 uri.

V PARANA bo maša pri sv. Mihelu 19. febr.

Kjer je dragi dom z mojo zibelko...

KJER SO ME ZIBALI MAMICA MOJA

Pač najbolj rožnati spomini ožive v slehernem srcu ob misli na očetni dom, na tista brezskrbna leta, ko še "nisi vedel, kako se v strup spreobrača vse kar srce si sladkega obeta" (Prešeren).

Dom . . . oče . . . mati, bratje, sestre beli zidovi, rdeče strehe, rože na ganku . . . Saj to so korenine iz katere je zrastlo vse, kar si, kar veš, moreš in znaš in imaš . . .

Tako je hotel Stvarnik, kateri je postavil človeka v to življenje z jasno zarisano nalogo: da razvije do čim višje popolnosti božjo podobo, katero je prejel zavito v neobgljeno postavico nežnega otroka.

Površen, brezmiseln človek živi tja v en dan. Edina skrb mu je, da nasiti lakoto, uteši žejo, ustreza svojim trenutnim željam. Nič ne tehta posledic, ni mu mar bridkosti in trpljenja, katero povzroča drugim. Ne misli na to, da sam drvi v prepad . . . Gorje družinam, narodom in človeštvu! . . . Kdo pač ne čuti, da se nesreča že zgrinja čez svet in zajema že premnoge? Sredi udobnosti so nesrečni in sejejo gorje na vse strani.

Sredi zmede, ki zajema vse narode, odmeva evangelijska beseda, v kateri "je bilo življenje in življenje je bilo luč ljudi in luč v temi sveti, a tema je ni sprejela" . . . Da, ljudje hočejo biti bolj modri kot Bog Stvarnik . . . Kakor tisti vajenec, kateri je slučajno pogodil vijak, ki je v stroju popustil, ko ga je privil in stroj spet spravil v normalen tek, se je takoj smatral za bolj večnega kot inženir, kateri je stroj iznašel . . .

NAROBE GRE SVET V PREMNOGIH STVAREH

Na tri temelje je postavil Bog človeštvo: **NAJPREJ JE VEST V SRCU**, ki človeku kaže pravo smer skozi zmotnjave. Kdor je noče poslušati, jo seveda kmalu pregluši in nato blodi po zmotnjavi, pa se v svoji blodnji morda celo norčuje iz tistih, kateri skrbno iščejo pravo pot.

Luč sveti v temi. Jasna je božja beseda. Toda slepec luči ne vidi in glušec besede ne sliši. Sla, katera ga žene v slepo in v prepad, je preglušila in preslepila nesrečneža. Ugasnile so zvezde na njegovem nebu. Boga morda ne tači, toda njegova zapoved se je razblinila v medle slutnje ali se odmaknila v nedosežno daljo. Danes in jutri še ne . . . Pozneje nekoč si bi morda vzel truda in časa . . . Toda ne računa s tem, da tega ne bo nikdar napravil. Preveč se je pred Bogom zadožlil, ker je bil gluh za vse opomine lastne vesti in dobrih ljudi. Pregrešil se je proti Svetemu Duhu. Rože na njegovi krsti, govori na grobu in spomenik s križem ali brez njega, nekrologi v časnikih so vteha preostalim, za mrtvega ne ostane drugega kot obup.

Prvi steber, na katerem sloni človekova časna in večna sreča je njegova lastna vest. Če jo postavi na božjo besedo in se drži božje postave zvesto, če se ne da zvoditi od lastnega slabega nagnenja in se ne vda pritisku izpridenega sveta in ne podleže zalezovanju pekla, bo rešil čolnič svoje sreče v varen pristan.

Drugi steber sreče je **DRUŽINA**. Stvarnik jo je zamislil kot oblikovalko človeka. Drevo vzklije iz semena in raste samo iz lastnih korenin, dokler ga ne posekajo . . . Nihče več ne vpraša po pepelu. Človek pa se rodi neobgljen. Z ljubeznijo ga gojita oče in mati, ki imata nalogo da ga hranita, oblačita, oskrbujeta in odgajata. Če družina vrši svojo nalogo prav, odgaja narod vzornih otrok, dobrih narodnjakov, zvestih državljanov, spoštovanih javnih delavcev in neopaženih gradilcev narodne sreče. Če se sprevrže družina v koristolovsko zvezo razbrzdanih ljudi, katere le po sili veže skupno življenje, pomeni to razvalino celega naroda.

Tretji nosilec človeške sreče je pa **JAVNA OBLAST**, katera sloni na ljudeh, ki so zrastli iz zdravega okolja urejene družine in oblikovanega značaja. Oblast, katera vrši svojo vlogo v božjem imenu, mora preskrbeti vse potrebno za pravo vzgojo vesti in delovanje družine.

Če so ti trije činitelji tako usmerjeni, kakor je načrt Stvarnikov, potem človeštvo uživa mir, družine živijo srečno in posamezniki veselo vršijo svojo nalogo. V medsebojni ljubezni vsak dopolnjuje v sebi popolnega človeka, kakrnega hoče Bog in bo slednjič srce našlo v Bogu srečo, po kateri je v tem življenju hrepenelo in je z dobrim delom tudi vredno postalo.

Vest, družina in javna oblast so trije stebri, na katerih temelji srečno življenje v tej solzni dolini.

UREJENA DRUŽINA JE CENTRALNI STEBER

srečnega človeštva. Po njej si slede rodovi in se ohranja človeštvo; v njej se odgajajo otroci, kateri odločujejo srečo ali nesrečo bodočih rodov; v njej se razvijajo plemeniti značaji in vrše odlična dela krščanske ljubezni, nesebične žrtve in velikih načrtov za osrečevanje soljudi.

DUHOVNO ŽIVLJENJE

Uredništvo: Pasco 431

Urednik: Hladnik Janez.

Telefon 48 - 3361 (48 - 0095)

Kliči od 11—13 ure in po 8 uri zvečer.

Ob sredah in petkih ni doma.

Uprava: Paz Soldán 4924

Telefon 59 - 6413

Naročnina 5.— \$ letno.

CERKVENI VESTNIK

1. FEBR.: Maša na Avellanedi.
Molitve na Avellanedi.

8. FEBR.: Maša na Avellanedi
za † Franc Kornhauser.
Molitve na Paternalu.

15. FEBR.: Maša na Avellanedi
za † Andreja Lah.

Pri sv. Rozi ob 12 za † Irene
Jekše.

Molitve na Paternalu.

21. FEBR.: Maša v Córdoba.
Molitve na Paternalu.

29. FEBR.: Maša na Avellanedi
v zahvalo Kuzma.
Molitve na Paternalu.

MAŠA JE na Avellanedi vsako nede-
ljo razen 22. febr., ko bo maša v Cór-
dobi.

POROČILI SO SE: v Rosariju FRANC
SIRK iz Medane in MARIJA ADELA
MARI.

V Tucumanu se je MARIJA IVANA
BATIČ poročila z KARLOM J. GON-
ZALES.

Pri sv. Rozi ŠTEFANIJA UŠAJ iz
černic in PEPE MARUŠIČ iz Kostanje-
vice na Krasu.

V Villi Urquiza sta se vzela MARIJA
GREŽER in JUAN JOSE MELIS.

Poročil se je LUDVIK VIDMAR iz
Trebnjega z Hortensio Alvarez.

POROČNA SLOVESNOST. Pri sv. Ro-
zi bo 7. febr. ob 19.30 h poroka CIRI-
LA KREN, znanega pevovodja, doma
iz Medane, ki se bo poročil z Marijo
GASPAR.

VELIKONOČNA SPOVED, dolžnost in
dušna potreba vsakega vernika, se prič-
ne 8. februarja. Nikar ne bodite brez-
bržni v tej stvari, ker vsak ima samo
eno dušo in živi samo enkrat in živi
samo za to, da jo reši.

V SAN ANTONIO DE PADUA smo
pohiteli 18. jan. Kar lepo število se nas
je nabralo in ko smo stopili v proce-
sijo, smo kar gledali, od kod smo se
vzeli toliki, ker na vlaku nas je bilo
bolj malo. Z različni vozili so prihiteli.

Med sveto mašo smo imeli prekrasno
petje. Veselo razpoloženje je vladalo
med skupinami, ki so se razmestile po
prostoru, ki nam je znan še iz prejš-
njih časov. Popoldne je spregovoril po
slovesnih litanijah č. g. Ladislav Len-
ček, predstojnik lazaristov, ki je pov-
daril posebno bratsko ljubezen.

POSTNA POSTAVA. Pust in post
sta tukaj. PEPELNIČNA SREDA bo 11.
febr. Ta dan je strogi post. Zabranjeno
je uživanje mesa in zapovedano tudi
pritrganje v jedi vsem, katere ne opra-
vičuje kak poseben vzrok (bolezen, rev-
ščina, potovanje). Enak post je tudi

FEBRUAR

1. Ned., 2a. PREDPOSTNA

2. Pond., Očiščavanje B. D.

M. ali Svečina

3. Torek, Blaž škof, muč.

4. Sreda, Andraš Korzin škof

5. Četrtek, Agata devica, muč.

6. Petek, Dorothea dev. muč.

7. Sobota, Romuald opat

8. Nedelja, 3tja PREDPOSTNA

9. Pondelj, Apollonia dev. muč.

10. Torek, školastika dev — Pust

11. Sreda, Lurška Marija, Pepelnica.

12. Četrtek, Eulalia dev. muč.

13. Petek, Benignuš muč., Strogi post

14. Sobota, Valentin muč.

15. Nedelja, 1va. POSTNA

16. Pondeljek, Juliana dev. muč.

17. Torek, Julian muč.

18. Sreda, Simeon Rkof muč., post

19. Četrtek, Konrad spoznavalec.

20. Petek, Eleuterij škof muč.

Strogi post.

21. Sobota, Irena

22. Nedelja, 2ga. POSTNA

23. Pondeljek, Romana dev. muč.

24. Torek, Matijaš apostol

25. Sreda, Viktorin muč., post.

26. Četrtek, Šandor škof

27. Petek, Leander škof, strogi post.

28. Sobota, Roman opat

29. Nedelja, 3tja. POSTNA

VSE PETKE 40 dnevnega posta (druge
petke v letu v Ameriki ni posta od me-
sa).

Samo pritrganje v jedi je zapoveda-
no pa tudi VSE SREDE 40 dnevnega
posta in na veliki četrtek. Na VELIKO
SOBOTO NI POSTA.

BEGUNCI PRIHAJAJO.

Menda je že malo tistih, kateri ver-
jamejo v "zločince s krvavimi rokami",
kakor jih slika komunistična propagan-
da, ki je ime Osvoobodilne Fronte tako
kruto izrabila v svoje neslovenske in
nečloveške namene.

Z ladjo Santa Cruz je prišlo 298 Slo-
vencev, med katerimi je tudi 40 Pri-
morec. Rojaki iz Solkana, Bilj, Krom-
berka, čerlič, Krasa, Kobartida in dru-
gih krajev lahko poiščete svoje doma-
čine in boste od njih zvedeli tisto, če-
sar si od doma ne upajo pisati.

Čeprav si je rdeča propaganda tako
strašno prizadela in je mnogo rojakov
zaslepila, vendarle ni mogla zastrupiti
njihovih src tako daleč, da bi ne imeli
prijaznega pozdrava za te nesrečne žr-
tve človeškega sovraštva in hudobije.

Vsi rojaki se živo spominjate bridkih
dni, katere ste doživljali ob vstopu v
deželo pred desetletji. Če imate kaj ple-
menitega srca, sedaj ga pokažite na-
proti tem, ki prihajajo sedaj.

So družine z otroci. Pomagajte nam
najti stanovanja zanje. Kdor ve za ka-
ko sobo, stanovanje ali hišo, naj nam
tako sporoči. Kar na naslov: Comisión
slovena, Pasco 431, 48-3361 ali 59-
6413 in Víctor Martínez 50, Cap.

Sporočite nam, kje se dobi delo, za
matrimonio ali delo v tovarnah in dru-
ge zaposlitve. Upoštevajte, da je en del
prihajajočih inteligentnih poklicov.

ZAKAJ PA NE GREDO NAZAJ DO-
MOV? tako pravijo nekateri. Tiste bi
pa mi vprašali, zakaj oni ne popokajo
in pohite v raj, če je res tako lepo, kot
pripovedujejo.

Nihče torej, kateri sam ni zares pre-
pričan, da je doma raj, naj nikar slabo
ne misli o teh, ki prihajajo čeprav jih
domovina vleče in Tito kliče.

Le tistemu, kateri je že na potu v
domovino moremo verjeti, da govori

LA VIDA ESPIRITUAL

Revista mensual

Director: P. Juan Hladnik

Pasco 431

T. A. 48 - 3361, 48 - 0095

Suscripción anual 5.— \$.

No. Reg. Prop. Intelectual 232329

LOS REFUGIADOS ESLOVENOS

Después de una demora de 4 meses,
mientras quedó casi paralizada la inmi-
gración de esas víctimas de la guerra,
llegó el 21 de enero el vapor Santa Cruz
con 298 inmigrantes eslovenos, entre los
cuales hay 38 familias.

Justo al entrar al puerto, el matri-
monio Peternej tuvo la alegría del na-
cimiento de su primer hijo, que fué
bautizado en el Santísimo Sacramento
como el primer argentino, hijo de los
refugiados eslovenos.

Con ese mismo vapor legaron 11 teó-
logos que continuarán viaje hacia San
Luis, donde Mons. Di Pasquo preparó
lugar para la continuación de la ex-
Facultad de Teología de Ljubljana. Con
anterioridad llegaron 5 profesores y 3
teólogos. Se esperan 15 teólogos y otros
profesores más, además de unos cuán-
tos aspirantes a la teología.

Por cierto que llamó la atención ge-
neral la llegada de toda una facultad
de Teología refugiada. Con especial in-
terés el público escuchó el admirable
canto con el cual amenizaban el viaje a
los pasajeros formando con otros cona-
cionales refugiados un coro esloveno
magnífico.

No se habrá visto hasta ahora llegar
inmigrantes de idiomas y países tan aje-
nos, entrando al puerto de Buenos Ai-
res cantando el himno nacional argen-
tino.

Para expresar los refugiados eslove-
nos su agradecimiento hacia las autori-
dades argentinas por las atenciones re-
cibidas, organizó su coro un concierto
en el Hotel de Inmigrantes, invitando a
todos los funcionarios, que quedaron
muy bien impresionados al oír canto
tan perfecto, pues un coro de hombres
a cuatro voces es en la Argentina cosa
pocas veces oída.

QUEREMOS HACER UN PEDIDO

Hay gran dificultad para la ubicación
de la gente. Por eso necesitamos el
apoyo de nuestros amigos en la busque-
da de las habitaciones para familias.
También casas en las que ellos pudie-
ran establecer pensionados vendrían
muy bien.

iskreno. Vsi drugi pa uganjajo hinav-
ščino in zato naj raje molče, da ne bo-
do ostali na sramoti.

Nas svet je, da vsak, kdor sodi, da
je doma dobro, kar hitro zapoka in po-
hiti. In če je dober patriot, naj ne ča-
ka, da ga bodo zastonj peljali, ker do-
movina ne rabi takih, pač pa naj si sam
plača vožnjo, ker je tja mnogo ceneje
kot sem.

KAKO POKLICATI SVOJCE IZ EV-
ROPE. Iz Gorice in Trsta je prav lahko.
Kar na Dodero, Sarmiento 424, ki ure-
di tudi vse glede dokumentov. Vožnja
stane 1250 \$ za osebo.

ZA ONE V AVSTRIJI lahko prosi
vsak tudi osebno za svoje sorodnike.
Prošnjo je treba vložiti na Dirección de
Migraciones.

DRUŠTVO SLOVENSKIH BEGUN-
CEV je bilo ustanovljeno 25. jan., ko
se je vršil ustanovni občni zbor. Na-
men društva je delati za pomoč begun-
cem v novi domovini.

Lokal bo v ulici Víctor Martínez 50
(Rivadavia 5700).

Jok neboljenega otroka ima prečudno moč, da iz lahkomisljenega dekleta naredi velikodušno mater, iz razbrzdanega fanta izoblikuje prevdarnega očeta, da se oba žrtvujeta za brezbrambno bitje, ki je sad njihove ljubezni. Neskončno modri Bog je zamislil ta način ohranitve človeštva. Ker je sama zapoved ljubezni premalo glasna, zato ji je pridejal tudi čustva, katera obvladajo srce in človeka primorajo k nesebični žrtvi. Česar ne zmore noben nasvet in zapoved, to naredi jokajoča prošnja neboljenega deteta.

Čudovita ljubezen materina, junaška žrtev očetova sta prečudno lepi cvetki, ki klijeta v naročju družine. Če znajo starši spolniti ne le dolžnost ljubezni do otrok, temveč tudi prav uravnati njihovo vzgojo potem cveto v družini tudi rožice ubogljivosti, ponižnosti, nesebičnosti, bratske ljubezni, pripravljenosti na žrtve, potrpežljivosti, velikodušnosti.

Zakaj smo v naši slovenski domovini tako redko slišali o javnih goljufijah? Zakaj smo imeli po naših nasmejanih vaseh lepa pota, lepe hišice, vzorne društvene domove, ponosne šole, prekrasne cerkve? . . . Vse to je bilo odsev družinskega življenja. Kjer so ljudje doma živeli tako, kakor je Bog zapovedal, kjer so imeli stalno pred seboj najvišji namen svojega življenja, ki je v nebesih, tam ni bilo pravih, ne razgrajanja, pohujševanja, hudobnih otrok in nečloveških starišev . . . Molek z velikimi jagodami na steni, ki je vsak večer zbral družino; Marijin oltarček v kotu, razpelo na častnem mestu, dober časopis na mizi, na polici pa poštene knjige, katere so učile umno kmetovanje, lepo vedenje in krščansko življenje — to so bili dokazi, da je hiša vredna božjega blagoslova, katerega je uživala in zato je bila deležna miru tudi v času bridke preskušnje, katere so v tej solzni dolini neizbežne, ker bi sicer ljudje pozabili, kam smo namenjeni.

Starši in otroci, vsi imajo v družini najboljše delovno polje, da razvijajo prežete darove in se obogate na čednostih in zasluženju. Saj bi Bog lahko tudi s človekom napravil tako, kot z nojem v puščavi, ki ga izvali sonce iz jajca, zakopanega v pesku, ne da bi kdo pazil, kdaj bo nojček zalgedal beli dan.

TODA KER ČLOVEK NI ŽIVAL,

ker je človek ustvarjen zato, da bi si zaslužil večno srečo, ga je Stvarnik postavil v take življenske okoliščnosti, da more v sebi izpopolnjevati božjo podobo, katero je prejel tedaj, ko je z božjim dihom dobil neumrjočo dušo.

Človekov namen ni le to, da si ohrani življenje do smrti; njegova naloga ni, da se bori proti svojim tekmečem, da bi na njihov strošek bolje živel, pač pa naj bi uresničil v svojem življenju na kar najbolj popoln način vzor, katerega nam je dal Gospod Jezus, ki je prišel na svet zato da bi se dal za druge, druge osrečil, odrešil in zveličal.

Zato je hotel Stvarnik da se otrok rodi neboljen, da imajo starši priliko nesebično zanj se žrtvovati in s tem, če to vrše res s pravo ljubeznijo, si nabirajo večno zaslugo istočasno, ko raste v njihovem srcu plemenitost.

Malo je danes nesebičnih ljudi, veliko je pa prepirljivcev. Otroci edinci, razvajenčki, katere vzgajajo s poljubljanjem, katerim dajo vse, kar si poželee, so bič kateri tepe lastne stariše. Stalna zgodba je tale: Nočejo otrok, morda največ dva ali tri. Pravijo da zato, ker socialni položaj ne dopušča . . . Ker je pa Gospod Bog stvari drugače zamislil in ukazal, se zelo varajo tisti, kateri mislijo, da lahko po lastni volji razpolagajo. Če bi živeli samo za ta svet, bi bila njihova modrost prava, toda ker je človek ustvarjen za večnost pridejo neizbežne posledice. Zato imajo starši z malim številom otrok, katero so po lastni volji grešno omejili, mnogo več bridkosti, kakor pa jih je z veliko družino, v kateri so otroci veselje starišev ter medsebojni vzgojevalci, ki se eden ob drugem uče plemenitosti, potrpežljivosti, velikodušnosti, požrtvovalnosti nesebičnosti in vseh drugih kreposti, na katerih sloni sreča človeškega srca.

Razni izgovori na socialne neprilike imajo le relativno veljavo. Vsa stiska sedanjega časa je le posledica odpada od Boga. Povratek k Bogu bo prinesel takoj rešitev vseh težav. Prav zato, ker ljudje žive mnogo bolj v tekmi, kdo bo zrastleč čez sosedu, ne pa v prizadevanju, da bi kot dobri bratje vsi sodelovali, je prišlo do tega, da nastaja vsestranska stiska, čeprav je svet vseh dobrot bolj polen, kot ni bil nikoli.

Ko bi res živeli z Očenašem, ko bi ne nasedali lažnim naukom in pohlepu, bi družine ne doživljale krize, v kateri danes ječe.

Taka družina, kakor jo je Bog zamislil, je pa čudovita naprava, slična mlinčkom, v katerih brusijo demante. Kar z opilki, kateri se tvorijo v medsebojnem brušenju, se vrši izpopolnjevanje zaželjene oblike. Prav ta-

MATEVŽEV TOMAŽ:

BRATJE SO TVOJI, SRCE JIM ODPRI!

Si rad pridobil bi tvoje srce, da bolj bi bolele te tuje solzé, če dete zagledaš bridko jokajoče, ki mamico kliče, ah, trepetajoče, brezbrizno ti mar boš šel mimo njega in trdo zaprl mu boš tvoje srce? Ne bo pač sočutje prevzelo te vsega, pa vzel boš v naročje otroka, kaj ne? Poskušal kaj vse boš, da ga potolažiš, ostrost bolečine, da te mu ublažiš, da brž posuše se mu bridke solzé?

Trepeče pred Bogom, oh, delica ta, ker vidi zdaj v krivdi se revica vsa. Zlorabilo gnusno pohotno trinoštvo je njeno brezbrambno trpeče uboštvo. Hvaležne solzé pa ji liči rosé, ko čuje tolažbe presladke besede: "Saj tvoje težave in krize in bede, ubogo srce ti in dušo do dna Gospod, ki neskončno te ljubi, pozna in vedi nesrečna ti moja sirota, nebeški tvoj Oče je večna Dobrota.

Trpeti sem videl premnoge že žene, junaške in prav svetopisemske močne, ko stale vpricho so smrti koščene oropane svoje opore odločne. — Je Ana drugače bila še zgovorna, a zdaj ji zastaje beseda okorna. Grenkó se potoži: "Pustil me je samo!" Zaupno ob zvesto prijateljsko ramo in kakor zgubljeno oporo išoč v nemoči veliki ihté se upré, pa roka zdaj njena njegove roké uprav krčevito se prijemljajoč mu nemo veliko vso bol razodene nenadno takó zapuščene, ah, žene, — Ivanka, poprej po naravi molčeča, bolest, ko preostra še v srcu in kljuje, veliko ljubezen svojo povzdiguje, beseda ji teče v solzah neumorna. obnavlja ko sladke spomine zgovorna.

če rano ledena je smrt povzročila, v spominih tolažbo si išče srce, — katera, povej, posuše pa zdravila zvestobe prevarane grenke solzé?

In mater neskončne si gledal bolesti? Kakó le premore srce to prenesti! Za mater prestrašna je to bolečina, kateri usoda že vzela je sina. Strašnejše pa mati uboga trpi, nesrečna, če grešna jo hči sramoti.

Pa kaj bo trpljenje le ene osebe v primeri s strahotnim trpljenjem [svetá?

Odprí le oči, pa poglej okrog sebe in videl boš morje neskončno gorjá. Prebele li vidiš te lepe domove? Kaj boli se skriva za te le zidove, vprašaj učene in modre zdravnike, vprašaj betežne, nesrečne bolnike! Ostudna sramote preglej skrivališča, vse mestne brloge poglej siromastva, oglej si čezmerno strahoto bojišča, neštete kjer ginejo žrtve sovraštva. Obišči še nove iznajdbe sadizma, plodove prokletega te satanizma, begunska in slična še vsa taborišča, telesnih ta kug, pa duševnih, plodišča. Prepador trohnobe in brezdnov

[gnusobe. človeške strahotne hudobe in zlobe izmeriti jih ti ni moči do dna. Iz njih se razliva reke grenkosti v neskončno trpljenje, brezkrainost [morjá brezmejnih človeških bolesti, bridkosti.

O sestre ve moje, o bratje vi moji! Trpeči ti vsi so naše krvi! Trpeči ti vsi, vsi bratje so tvoji, posuši solzé jim, srce jim odprí!

ko se vrši medsebojno vzgajanje med stariši in otroci v vzorne ljudi, kateri uživajo srečo v domačem krogu in jo izžarevajo tudi na ven.

Prav v družini najde tudi svoj cilj nagnenja srca. Ljubezen, toliko opavana v romanih in filmih, toliko ponavljana v zaljubljenih besedah, pismih in pesmih, je kakor deroč hudournik, kateri mora po varni strugi dalje, da ne povzroči razdejanja. Če vdari čez breg vniči plodno polje, odnese pridelke, poruši hiše in vasi, slednjič pa se morda celo zamočvari in zastruji vso okolico . . .

BOG JE POSVETIL DRUŽINO

da bi po njej dajal rast otrok božjih. Ljubezni in spolnosti je postavil meje v šesti in deveti zapovedi. Zvezo med možem in ženo je posvetil z zakramentom svetega zakona.

Kakor deroči hudournik nasilno išče pot naravnost in vdere skozi nasip, če ta ni dovolj odporen, tako je tudi človekova strast nasilna in če človek izgubi izpred oči, da je božji otrok in da mora kot tak krotiti v sebi živalsko poželjenje, obstoja nevarnost da bo v slepi poželjivosti zgubil izpred oči, katera je prava pot. Ker je pa strast slepa, zato je treba, da človek kot božji otrok iz viška motri svoje želje, da jih laže obvlada. Ker pa je žival v človeku včasih tako nasilna, da je človek sam brez odpora proti nagonu, je pa treba okrepiti nasipe po načrtu inženirja, to se pravi: da je spolnjevanje božje zapovedi mogoče, je treba tudi molitve:

“Ne upelji nas v skušnjavo temveč reši nas hudega”, tako molimo. Gorje tistemu, kateri misli, da bo brez molitve struga njegovega življenja dovolj utrjena proti vsem navalom poželjivosti.

Molitev je brezpogojno sredstvo za ohranitev dostojnosti v življenju; zakrament svetega zakona pa daje staršem zagotovilo božje pomoči in potrebne modrosti, da bodo svojo vzgojno nalogo prav izvršili.

Zakonska zveza brez božjega blagoslova je razvalina družin, propad narodov in pogubljenje posameznikov.

Kakor se poruši hiša, kateri je podkopen temelj, tako nujno propade narod, če v njegovih družinah ne vlada svetost zakramenta, ki z vero, upanjem in ljubeznijo rosi čez dom božji blagoslov.

BOJ KRŠČANSKI DRUŽINI

je ena najbolj usodnih točk peklenskega napada na človeka. Svobodna ljubezen, razporoka, civilna poroka, to je rakrana, ki se je že globoko zagrizla v sedanji rod. Satan ve, da z oskrunitvijo družinske svetosti človek zgubi smisel za dušo, za Boga, za božjo zapoved in za večnost.

V isti smeri kot vse sodobne materijalistične zmote gre najnevarnejša in najmočnejša med vsemi: komunizem. Pod krinko obljube, da bo napravil vse ljudi enake, je navalil posebno na krščansko družino. Družina je povod, tako trdi komunizem, da se ljudje odtezajo delu za javni blagor. Oče in mati skrbita za svoje otroke in se ne brigata za javni blagor. Treba je torej vničiti družino, da bosta mož in žena imela proste roke, da se bosta žrtvovala samo za skupne koristi. Zato naj otroka država odvzame, kakor hitro more pustiti materine prsi. Tako se ne bo gojila nobena skupnost med stariši in otroci . . . Ljudje kateri ne vedo kaj je komunizem, bodo seveda takoj zakričali, da to ni res . . . Res je! Bridko res. Toda v celoti si upajo to javno povedati šele tistim, kateri so jim neizbežno že v pesteh. Kdor pozna Lenina, Engelsa, Marksa, Buharina in druge komunistične ideologe, si ne bo upal ugovarjati.

Po komunistični disciplini se smatra kot eden največjih prestopkov, če se kdo cerkveno poroči. V naših krajih na splošno še niso prepovedali cerkvene poroke, ker zato še ni prišel čas, toda na Ruskem izključijo iz stranke tistega, kateri se v cerkvi poroči.

Tukaj med nami je nekaj takih, ki niso cerkveno poročeni. Večinoma so ostali tako po krivdi okolnosti, brez mržnje proti veri. Toda je pa tudi nekaj, kateri so prav iz načelnosti odklonili cerkveno poroko.

Kar kdo seje, to bo tudi žet, tako pravi božja beseda. Tisti kateri so zašli tako daleč od božjega pota, da odklanjajo celo zakrament svetega zakona, bodo bridko okusili prokletstvo, katero kričejo nase. Njihova stvar je, da pohité in se prokletstva rešijo, predno se bo čeznje zvalilo gorje.

Kar je za vse važno, prevažno je pa tole: Boj proti svetosti družinskega življenja je vselej znamenje peklenskega dela. Bog je postavil družino za steber človekove sreče. Hudič, ki je večni sovražnik človeka, se prav zato zaganja prav v ta steber. Vničiti krščansko družino pomeni zastrupiti ljudi v korenini.

KAJ BO PRIŠLO

(Nadaljevanje prikazovanj v Heede)

Kakšen pomen ima za človeštvo to prikazovanje? Ti božji opomini so za nas vse zelo važni. Ponovno nas je Bog opozoril po raznih svetnikih in po Materi božji naj ljudje delajo pokoro in da v bližnji bodočnosti prete strašne stvari. Stare in nove prerokbe se v tem ujemajo. Veliko strahot se je že dogodilo, toda najhujše še le pride. — Kristus je rekel blaženi Ani Taigi (ki je umrla 1837): “Najprej bodo prišli mnogi zemeljski udarci. Ti bodo strašni, vendar bodo zaradi molitve in pokore mnogih svetih ljudi omiljeni in skrajšani. Velike vojske bodo, v katerih bo mnogo ljudi usmrčenih z orožjem. Po teh bičih pride božja šiba, ki bo pa zadela SAMO IN EDINO NESPOKORJENE. Ta bič bo mnogo strašnejši. Nič ne bo omiljen: nastopil bo v vsej svoji strahoti. Kakšen pa bo ta bič ni Bog nikomur razodel, niti svojim najbolj zaupnim prijateljem. (Iz zapiskov svetniškega procesa Taigi).

Iz raznih prerokovanj je razodeto, da bo ta drugi “nebeški bič” popolnoma nova in strašna stiska, kakršne še ni bilo. Ne bo nič omiljena, ampak bo nastopila z vso strogostjo. V njej bo Bog izlil svojo jezo in sicer samo nad nespočrjenimi. Stiska bo kratka, potem pa bo sledila velika zmaga božje Cerkve. — Velik del človeštva bo po tej kazni s sveta pometen. Drugi, ki pa bodo ostali, bodo v velikem strahu angel miru. Hočem ozdravljati in rebožjem.

Navajam še besedilo Kristusovo iz Heede:

“Sem zelo blizu. Zemlja se bo tresla in majala. Stršno bo kakor sodba v malem. Toda Vi se ne bojte! Vi boste vriskali in mi boste hvaležni. Tisti, ki po meni hrepene, bodo deležni mojega zavetja, moje milosti in moje ljubezni. Za one pa, ki ne bodo v posvečujoči milosti božji, bo nekaj strašnega. Angeli pravice so že razpostavljeni na vse strani neba. Razodel se bom človeštvu. Vsaka duša bo spoznala, da sem njen Bog. Prihajam in že stojim pri vratih.

Ljudje ne poslušajo mojega glasu; zakrknili so svoja srca; ustavljajo se moji milosti; odklanjajo moje usmiljenje, ljubezen in zaslužnje. Človeštvo

je slabše, kakor je bilo pred vesoljnim potopom. Potaplja se v mlakužah pregreh. Sovraštvo in nenasitnost napolnjujeta njih srca. To je delo satana. Svet leži v veliki temi. Najrajši bi ta rod uničil. Samo zaradi pravičnosti pustim, da še vlada usmiljenost. Čaše božje jeze so razlite nad narode. Toda kmalu bo zopet zavladal preko zemlje ševati. Zaradi ran, ki sedaj krvave, zmaguje usmiljenje nad pravičnostjo.

Moji zvesti naj nikar ne spe kakor učenci na Oljski gori, marveč naj neprestano črpajo iz mojega zaslužnja zase in za druge. Pripravlja se nekaj silnega. Bo tako strašno kakor še ni bilo od stvarjenja sveta. Sam bom prišel in uveljavil svojo voljo. Vsi, ki so v teh časih trpeli, so mučenci, seme nove Cerkve. Ti se smejo udeležiti moje križarske vojske.

Moj otrok, pridem kmalu, pridem prav kmalu. Mati božja in vsi angelski kori bodo sodelovali pri teh dogodkih. Pekel je prepričan, da je gotov svoje žetve, toda jaz mu jo bom iztrgal. Mnogi me preklinjajo a jaz moram dopustiti, da pridejo težke stvari nad človeštvo, kajti tisoči se bodo na tak način rešili. Mnogi vse doprinesejo v spravo za one, ki me kolnejo.

Jaz pridem in z menoj pride mir. Z malo zvestimi bom obnovil svoje kraljestvo. S hitrostjo bliska bo prišlo to kraljestvo, mnogo hitreje kot to misli človeštvo. Dal mu bom posebno luč, ki bo enim v blagoslov, drugim v temo. Ta luč bo prišla kot zvezda, ki je kazala modrim pot. Ljudje bodo spoznali mojo ljubezen in moč. Pokazal jim bom svojo pravičnost in svoje usmiljenje.

Nekaj izrekov iz obeh prikazovanj:

1) Moj drugi otrok, imam veliko veselje nad ponižno dušo. Ni nobene boljše, bolj varne in hitrejši poti k Bogu, kakor ponižnost.

2) Žrtvuj svoje trpljenje za spreobrnjenje grešnikov. S tvojim sodelovanjem se bo mnogo duš vrnilo na pravo pot in prišlo v nebesa.

3) Predvsem naj bo ljubezen gibalo tvojega delovanja. Ljubezen Te bo vodila k pokorščini, če se pokoravaš, ljubiš in če ljubiš, se pokoravaš.

4) Srce, ki bije zame, mi je ljubeče kakor telo, ki je uničeno po postu in v katerem tiči še samoljubje. Samoljubje uniči vse. Duša, ki je ponižna, raduje moje srce.

5) Duša me more najti tudi brez križa. Često to dopuščam, toda v trpljenju, v ponižanjih in pokorščini me najde najbolj gotovo, kajti to je obseženo vse v ljubezni.

6) Moj otrok, živi sama zase, da se boš mogla povsem žrtvovati ljubezni Tvojega Jezusa. In vsaka nova žrtve Ti bo prinesla novo moč v službi Tvoje ljubezni. Ljubezen je mir, ljubezen je zvestoba. In če ta ljubezen napolnjuje srce, uživa nebeški mir in neomajno zaupanje.

7) Bog ljubezni išče to, kar svet zaničuje pušča na cedilu, namreč uboge grešnike, ter jih spreobrača z vso nežnostjo svoje dobrote. Z vso iznajdljivostjo svojega usmiljenja gradi iz njih, v kolikor so za to oni pripravljeni, umotvore svetosti.

BEGUNCI PRIHAJAJO. Pa ni treba misliti, ad imajo krvave roke, kajti vsi pridejo s pravimi imeni in vsi so imeli stokrat ponudbo, da bi se vrnili domov, toda ker oni od blizu poznajo kaj je doma, zato raje gredo v neznano tujino.

Naj že obeta kdo karkoli hoči. Naj so njegove besede še tako sladke in obljubljena nebesa na zemlji še tako vabljiva; kadar se izkaže da gre ost proti svetosti družine, je to očitno delo pekla. Kdor noče tega verjeti preje, se mora prepričati o tem, ko je že prepozno.

Nikdar v zgodovini ni bil napad pekla na družino tako očiten, kakor je v sedanjem času, zato pa tudi nikdar ni bila bolj velika in sveta dolžnost pametnih ljudi, da družino zavarujejo pred nevarnostjo in iztrebijo vse tiste zmote katere družino ogrožajo.

Prav zato je pa v sedanjem času tudi sveta Cerkev dvignila posebno glasno svoj opomin in pozvala ves krščanski svet, naj se zave veličine družinskega življenja in za vsako ceno reši družino in z njo poedinca in narode.

KAKO JE ZA "ZELEZNIM ZASTOROM" "Slov. Primorec" poroča:

Meja zapira Jugoslavijo kot nekako velikansko koncentracijsko taborišče. Zato prihaja od tam le malo zanesljivih poročil. Ljudje, ki prihajajo sem z rednimi dovoljenji, so v svojih izjavah zelo skopi in skrajno nezaupni; bojijo se kaj bo z njimi, ako bi podali o tamkajšnjih razmerah kako manj ugodno poročilo. Mnoge, ki so bili prej tako navdušeni za komunistično Jugoslavijo, je tudi sram priznati, da so se tako hudo urezali. — Na pisma iz Jugoslavije, čeprav se zdijo cenzurirana, se ni mogoče zanesti, kajti vse ljudstvo tam je tako preplašeno, da si nihče ne upa za noben denar povedati in še napisati kaj takega, kar ne bi hotel, da OZNA izve. — Jugoslovansko časopisje in radio je pa sploh popolnoma usuznjen režimu, tako da bi bil zelo nesmeten, kdor bi hotel iz njega zajemati informacije o dejanskem stanju v deželi, po kateri so vsi Slovenci hrepeli kot po obljubljeni deželi.

Kolikor toliko objektivno sodbo si moremo ustvariti le iz izjav ljudi, ki so zbežali in se ne mislijo vrniti v rdeči raj. Tudi taki, ki se jim posreči tajno prekoračiti mejo, so dovolj zanesljivi v poročilih. Doslej je bila zelo velika razlika med razmerami v vaseh tik meje (Solkan, Šempeter itd.) in med bolj oddaljenimi vasi. To je iz propagandnih razlogov dokaj razumljivo. Čim bolj pa napreduje izenačevanje, tem bolj se tudi zapirajo meje, tem bolj gosta postaja tudi "železna zavesa", da bi svet ne mogel zvediti, kako je prav za prav za njo.

NAJ NANIZAMO NEKAJ PODATKOV, ki so popolnoma zanesljivi.

Na krmilo prihajajo vedno bolj le najbolj neznajni in najmanj pošteni ljudje, dočim bivše poštene OF-arje potiskajo vedno bolj v stran. — Neki zaščitni je dejal: "V Jugoslaviji bo takrat dobro, ko postanemo vsi oznarji in bomo vsidrug drugega neusmiljeno nadzirali". — Na mitingih je sedaj v modi medsebojno obrekovanje in napadanje bivših funkcionarjev in OF-arjev. Zaradi tega pa ne pridejo pred sodišče, ker bi bilo baje treba preveč sodnikov in ječ. — Bivši OF-arji so bolj razočarani kot bivši reakcionarji, ker ti slednji so so si stvari predstavljali slabše, kot so do danes. Nekdo je rekel: "Do danes niso veliko ljudi zaprli, še celo izpustili so mnogo pripornikov in jih poslali Jugoslaviji nima pomena ječa, ko je vsa država ena sama ječa". — Denarja je vedno manj; kar prodajajo, je silno poceni, kar kupujejo, silno drago. — Tako po priključitvi cone A k Jugoslaviji, so na Gorenjem Vipavskem zbirali živino, živijo in denar za "izstradan osvojen domov alina prisilno delo. Sicer pa v "Takrat osvojeno brate".

ci nekje pisati nalogo, kako hudo jim je bilo pod ameriško okupacijo. Otroci so dejali: "Kako naj to pišemo, ko nam je šlo dobro". — Po "osvoboditvi" so se usuli Kranjci od vseh krajev v bivšo cono A in tam izpraznili vse trgovine. — "Glede hrane", je rekel nekdo, "bi še šlo, ali z obutvijo in obleko je huda in bo še hujša, ko potrgamo, kar imamo na sebi. Nimamo ne šivank ne sukanca, da bi si mogli kaj zašiti. Žival, ki ne rabi drugega kot hrano, bi mogla biti zadovoljna. Človek pa rabi tudi obleko in predvsem svobode mišljenja, govora itd." — "Veselite se, preč", — Na ukaz se pa ljudje tudi smejejo, vpijejo in kričijo in tudi na volitve so šli 16. 11. z godbo in petjem ter skoraj 100 procentno volili ljudi, ki bi jih rajši videli v "krtovi deželi". Po volitvah pa so jih s kamioni odpeljali — na prostovoljno množično delo na razne kraje, pač zato, ker je bila nedelja, ki je najpripravnejši dan za teška dela. Gospod Bog v Jugoslaviji ne ukaže nič več s svojim nedeljskim počitkom — in to želijo "progresivni demokrati" ob vsaki priliki slovesno podčrtati.

KOLHOZ V LOŽU se je tako slabo obnesel, da bi se radi kmetje, ki so prostovoljno pristopili, sedaj odmaknili, ker so prej mislili, da bodo od kolhoza kaj imeli, pa sedaj vidijo, da imajo od dela v kolektivu še mnogo manj kot prej od dela v zasebnem gospodarstvu. — Zelo veliko ljudi si želi vojne, čeprav vedo, da bi bila nova vojna še mnogo hujša od sedanje. — Ponekod so začeli izseljevati posamezne družine. — Prišel je že tudi glas o nameravanem preseljevanju v večjem obsegu...

V krajih, kjer je veliko funkcionarjev, se pred gostilnami in menzami širi prijeten vonj po pečenkah in gostilničarji imajo veliko dela. Tu in tam pa gre glas, da se ti gostilničarji bojijo, da pojdejo od samega dela v gospodarski polom. — Drugod otepajo nezabellen močnik in krompir. — Tudi glede hrane je napovedal Tito še večje žrtve. — Najslabše je za duhovnike. Vzeli so jim plačo in ponekod so jim zaplenili celo tisto, kar so jim ljudje prostovoljno prinesli na dom. — Krščanski nauk smejo poučevati le redki "zanesljivi duhovniki". — Vse duhovnike bi radi spremenili v prave hlapce brezbožne vlade. — Nekaterim duhovnikom je ba je prepovedano celo pridigovanje v cerkvi. — Nekega duhovnika so v noči oznovci tako preplašili (drugi pravijo pretepli), da je nevarno zbolel.

Slovincem v Italiji, ki pravijo, da je to sama propaganda in da je v Jugoslaviji vse lepo in dobro in da tam vlada resnična svoboda, pravimo, da bi mi, če bi bili takega mnenja kot oni, že zdavnaj odšli tja. Če oni ne gredo, je to znamenje, da so hinavci, ki eno govorijo in drugo delajo — ali pa plačani rojari.

Promesas Engañosas

CAPITULO VII.

EL HOMBRE Y LA FAMILIA EN EL COMUNISMO.

1. El hombre-obrero.
2. El hombre de la piara.
3. El ateo.
4. Exagera lo social en perjuicio de la personalidad.
5. La familia en el comunismo.
6. Destrucción del matrimonio y de la familia.

Ya hemos visto el objetivo del comunismo que pretende transformar la universalidad de lo que constituye la vida humana. Una nueva moral, otro orden social, político y económico, distinto orden de pensamiento... Eliminar todo lo que se considera "burgués" es la condición básica del pretendido paraíso en la tierra.

Afirma el comunismo que salvará a la humanidad de los extravíos en los cuales no puede encontrarse a sí misma y a su verdadera felicidad. El impedimento principal es el capital y con él la propiedad privada. El capital produce al proletariado. Primero crea la obsesión de la codicia. Todos están enloquecidos con las ansias de ganar y siempre ganar más. Con ese afán se angustian todos sin cesar. Esos mismos deseos impulsan a las injusticias sociales esclavizando a los débiles al poder de los explotadores.

El comunismo pregona que descubrió el modo, cómo quitarle al hombre esas ansias propias del orden burgués. Pretende que al asegurar al hombre su existencia obtendrá como resultado su transformación interna. El resultado será el compañerismo desinteresado, libre ya de los lazos de la familia, religión y otras trabas que son postulados de la sociedad burguesa.

1. EL HOMBRE-OBRAERO.

Lo principal para el comunismo es la relación con el trabajo. El hombre nuevo, que pretende crear el comunismo, deberá tener gran entusiasmo para el trabajo, pero no por razones de ganancia. Deberá estimularlo la fe en el progreso y bienestar de la sociedad, eliminando todos los motivos de egoísmo mezquino. En su entusiasmo idealista desarrollará el hombre nuevo sus talentos hasta el máximo. El libro, la vida, la experiencia, deben aprovecharse hasta el máximo rendimiento. Así la clase trabajadora no tardará en conseguir el grado necesario de preparación intelectual y práctico. Semejante a las abejas, llevará el hombre de la sociedad futura la situación económico-social hacia el bienestar ideal. En la cooperación armónica y cordial de todos hallará entonces el hombre su satisfacción y su bienestar.

Así es la teoría. Hasta ahora no dió los resultados apetecidos. Para justificar la discrepancia entre el ideal y la realidad dice el comunismo que actualmente se está en el período de tránsito. Se trata de formar primero la situación que brindará a cada cual suficiente comodidad. Mayor instrucción y progreso facilitarán al hombre mayor dominio de los factores productivos y mayor rendimiento. He aquí el plan comunista: Con mayor técnica y máquinas más perfectas trabajará el hombre sólo unas pocas horas. Este trabajo será de mayor responsabilidad parecido al de un piloto aviador. El tiempo sobrante podrá aprovecharlo muy bien en el deporte, estudio, diversión ya que la sociedad misma le brindará todo eso además de cómoda habitación y de todo lo correspondiente a la vida. Pero el lujo y la molición serán excluidos, porque llevan a la degeneración.

En la sociedad nueva contribuirán así todos para el bien común. Unos como legisladores, otros como oradores, unos con el trabajo físico, otros con la inteligencia. Los esfuerzos comunes, reunidos para el bien universal, brindarán a todos la felicidad.

En esta sociedad no habrá entonces libertad de pensamiento ni libre elección de actuación. No habrá alegrías hogareñas ni derechos individuales, ya que la sociedad impondrá la obligación exclusiva del servicio a la comunidad. No habrá lugar para contemplaciones en silencio, ni lugar a hermosos recuerdos, ni intimidades de hogar, ni propiedad, ni objeto alguno que legar a los suyos... El único resorte móvil será la fatal aspiración hacia la dicha... objetivo que el hombre eternamente apetece y que se le va escapando tanto más lejos, cuanto más lo busca en lo material, pues no hay dicha real si no está cimentada en el alma! Y es precisamente lo que el comunismo excluye!

2. EL HOMBRE DE LA PIARA.

La filosofía comunista está en oposición diametral con el liberalismo y con cualquier forma de concepto personalista, pues niega todos los derechos individuales y personales. El comunista puro carecerá absolutamente de todo lo que tenga algún rasgo personal e independiente en la sociedad. Todo su ser tendrá que subordinarse exclusivamente a su disciplina férrea en todos los puntos y detalles. Y esta sumisión tendrá que ser ciega, espontánea y cordial.

Para tal fin debe iniciarse ya a los niños desde la más tierna edad. Ha de formarse la niñez colectiva, sin sentimientos de familia, sin aspiraciones para el hogar propio, sin deseos de vida independiente, ligada con todas las fibras de su ser a los compañeros. A la niñez ha de seguir con el mismo ritmo el trabajo colectivo en la fábrica, campo, o en el soviét. El tiempo libre se pasará en el deporte, diversión o biblioteca, pero siempre bajo las normas de la vida colectiva, que es la base única de todas las actividades. El resultado será el ser colectivo y la completa destrucción del individualismo y de la familia que son "productos de la cultura burguesa".

No niega el comunismo la existencia de las inclinaciones, por eso impone también la educación de sí mismo. Uno tiene que controlarse y corregirse, pero siempre siguiendo las normas del comunismo ortodoxo. La pureza del comunismo teórico es un punto principal, que no admite a nadie derechos de duda, ni modificación, ni relajamiento, ni explicación divergente. Los que demuestran capacidad y fidelidad absoluta reciben la misión de escritores y filósofos del comunismo. La libertad de pensamiento, palabra y prensa para el comunista no existen más que mientras se trata de conquistar para sé tal derecho. Cuando domina, lo niega a todos los demás.

3. ES ATEO.

"El comunismo es materialismo. Es tan irreconciliable con la religión como el materialismo de los enciclopedistas del siglo XVIII o de Feuerbach" (Lenin: Preparación a la revolución).

Por eso al comunista auténtico no se le pide sólo indiferencia religiosa o ateísmo práctico. Ni siquiera le satisface el concepto libre-pensador que reemplaza las creencias religiosas con el progreso científico. El comunista debe ser ateo combativo. La religión se considera como una sobreestructura del orden social burgués, postulado de la propiedad privada y de la familia. Además de ser cosa inútil, se la juzga como el pilar más fuerte de la burguesía, y por eso debe de ser eliminada.

Prav lepo smo se imeli v San Antonio de Padua.

Hasta que no se extermine el sentimiento religioso hasta las raíces, no podrá realizarse el paraíso comunista. Ha de combatirse con todos los medios. Especialmente en la juventud ha de extinguirse el más mínimo síntoma de religiosidad, pues de lo contrario se expondría al peligro el éxito del esfuerzo comunista. La religión es el "opio" que entorpece al pueblo en su esfuerzo para la realización de la dicha terrena, por éso ha de exterminarse.

Conociendo este punto de la doctrina comunista ya podemos comprender el furor con el cual arremete contra toda religión y especialmente contra la Iglesia Católica. Más claramente no puede ponerse de manifiesto el satanismo cuyo invento es el comunismo.

4. EXAGERA LO SOCIAL EN PERJUICIO DE LA PERSONA.

El comunismo quiere transformar al hombre borrándole la imagen de Dios. El hombre nuevo debe ser su propio dios, sin ninguna relación ni obligación de orden sobrenatural. Debe desaparecer también todo lo que es de interés personal. Todo anhelo, aspiración, deseo y necesidad debe materializarse en un alegre esfuerzo para el bienestar de la sociedad: Primero en la preparación de la revolución comunista y adherencia ciega al proletariado, luego en la apoteosis del hombre colectivo.

Esta doctrina no se verificó en Rusia, ni mucho menos. Pero los libros comunistas, escritos para los lectores ingenuos, a quienes todavía tiene cautivados el misticismo comunista, ensalzan estos ideales y lograron embaucar también en los últimos años a unos cuantos pueblos, desorientados en la fatal confusión que creó el nacifascismo en los países sojuzgados y no está exento de este peligro el pueblo crédulo de la Argentina y otros americanos.

El cristianismo rechaza llanamente este ideal comunista. Es contrario a la naturaleza misma, pues el hombre es persona y no animal ni máquina. Según el comunismo es real sólo el deber social. Todos los demás aspectos del hombre se niegan. La sociedad determina su vida en todo. No hay lugar ni para virtudes, ni para mérito personal. El hombre es tan solo un eslabón en la cadena, de la cual no se puede desligar en lo más mínimo. No tiene ningún fin individual, ningún derecho personal. Es sólo una célula cuya existencia y actuación no tiene razón de ser fuera del colectivismo de la sociedad comunista. Lo único que le queda de personal es su nombre.

Con éso ya nos resulta evidente la enorme diferen-

NOVI MOLITVENIKI so na razpolago. Cena 5.— in 10.— \$. Imamo tudi take z velikimi črkami.

cia del hombre según el concepto comunista y cristiano.

También nosotros subrayamos la relación que tiene el individuo con la sociedad, en la cual debe de formar como una célula, o como una piedra en el edificio social. Pero con éso no pierde su destino y misión individuales, que ha de cumplir, además de su deber social y en el cual la sociedad no puede ponerle trabas ni imponérsele. Según el evangelio tiene cada cual no sólo el deseo de la libertad sino también el derecho a ejercerla. Precisamente en su libre albedrío radica la base de su valor moral y de su dignidad. No negamos la estrecha vinculación entre las condiciones sociales y la actuación del hombre, pero sostenemos como quicio la libertad de acción, que perdura a través de todas las complicaciones sociales que traban o determinan el desarrollo de la personalidad.

El hombre es ser social, y tan esencialmente, que sólo en la sociedad puede desarrollar toda su personalidad y hacer productivos sus talentos; pero independiente de ella conserva su fin individual, la salvación de su propia alma, a la cual no puede renunciar ni entregar a la sociedad. Para realizar esta misión individual suya, necesita la libertad no sólo interior sino también en la acción externa.

El ideal comunista excluye este derecho y deber principal del individuo y es por eso un error absoluto. Promete librarlo de la esclavitud del capital, pero lo encadena en opresión más pesada todavía, imponiéndole el capitalismo totalitario del estado y luego de la colectividad comunista. Suena hermosa la promesa del paraíso en la tierra, pero en ningún país capitalista son más grandes los desconsuelos del pobre que allí donde reina el terror rojo, paraíso para unos pocos privilegiados, esclavitud implacable para todos los demás que quedan aplastados abajo.

5. EL COMUNISMO Y LA FAMILIA.

Con la religión ha de desaparecer también la familia. La unión indisoluble entre el hombre y la mujer para un hogar común es producto de la sociedad burguesa. Con ella debe desaparecer. He aquí las razones comunistas en su doctrina contra la familia:

La familia está en pugna contra el interés colectivo, ya que ella impone a sus miembros los deberes que les sustraen a los intereses de la comunidad. No sólo coarta las actividades, sino que fracciona el cuerpo colectivo, distnciando a sus miembros de los compañeros en la vida pública, porque la familia reclama sus miembros para sí. El mismo espíritu que liga a los padres a su hogar, se impone también a los hijos que jamás llegarían a compenetrarse del espíritu colectivo, siendo educados en la familia. La familia es el puntal de la propiedad privada. Los talentos, que deberían hacerse productivos para la comunidad, se agotan en procura del bienestar de la familia, para procurar mejores condiciones a los hijos, para distinguir a los suyos de los vecinos... Además impone la familia especiales sentimientos de afecto y cariño, que hasta pueden inducir a un comunista sincero a faltar a la disciplina de la clase, para complacer a sus padres o hijos. Además hay tradiciones en las familias, que constituyen un lazo con los antepasados y con los ideales de ellos. También éso es una traba para la realización del paraíso comunista. Es pues evidente el por qué considera el comunismo a la familia cristiana como a su enemigo irreconciliable. Por éso su lucha contra ella es absoluta.

El comunismo rechaza la afirmación, de que la familia es un postulado directo de la naturaleza, la célula fundamental de la sociedad, la única solución para la conservación ordenada de la humanidad y del

instinto sexual, tan poderoso en la sangre humana. Es un hecho histórico innegable. Donde quiera y cuando quiera que ha vivido el hombre ha habido familia cuya misión fué el nacimiento y formación de los hijos.

La doctrina comunista considera también a la familia como producto de la sociedad burguesa. Admite la existencia del instinto sexual como realidad absoluta que pone en relación al hombre y a la mujer. También admite la debilidad de la criatura, que necesita por un período de la madre. Pero el matrimonio cristiano, la monogamia, y la familia como unidad social fija, considera productos de la sociedad. En el paraíso rojo han de desaparecer estos restos del oscurantismo feudal junto con la propiedad privada. Cada cual vivirá entregado a su tarea al servicio de la comunidad. El padre y la madre no se desperdiciarán en obligaciones de familia, ni en la educación de los hijos, pues esa preocupación será tarea de la sociedad. La madre y el padre consagrarán todo su esfuerzo al bien común, sin ningún desperdicio ni afán por sus hijos, que serán propiedad común.

He aquí la doctrina de Engels: "El matrimonio monógamo tiene su raíz en la concentración de muchos bienes en una sola mano. Ese dueño se afana por conservar esa fortuna para sus hijos, excluyendo así a todos los demás de la participación de ella. (Origen de la Familia). La burguesía logró imponer el matrimonio, postulado de clases pudientes, en la misma forma también al proletariado, el cual no tiene nada para legar a sus hijos (Bebel).

La doctrina comunista elimina por éso la familia. El hombre y la mujer se deben exclusivamente a la comunidad. A ésta hay que arreglarla en tal forma que pueda darse satisfacción al instinto sexual, al cual considera el comunismo cosa tan natural como comer cuando se tiene hambre. El nacimiento de los hijos ha de impedir lo menos posible la productividad industrial de los padres. La unión sexual se realizará según las simpatías del momento. Al padre ya no le interesará más la suerte de la criatura. La madre la entregará a la sociedad en cuanto no necesite más desu pecho. El niño pertenecerá a la sociedad. Ella lo educará como a miembro útil. "Ni bien pasen todos los medios de producción a la propiedad colectiva, desaparecerá la familia que ya no tendrá razón de existencia como unidad económica constitutiva de la sociedad." "Cuidado de niños y educación son asuntos comunes. La sociedad brindará a todos el mismo trato sin distinguir entre legítimo e ilegítimo" (Engels). El comunismo puro no admite, en ningún caso, dejar al niño en las manos de la madre por dos razones: para impedir los lazos de sentimientos familiares, tan contrarios a la realización del ideal comunista y para que la madre no se sustraiga al trabajo que debe hacer como miembro de la comunidad. La mujer es para el comunismo principalmente obrera y madre solo accidentalmente.

6. DESTRUYE ENTONCES AL MATRIMONIO Y LA FAMILIA.

Por ser materialismo absoluto niega por consiguiente todo lo que tiene algo de espiritual y lleva el sello divino. Lógicamente rechaza el matrimonio como sacramento e institución divina en favor de la familia cristiana. Pero va más lejos todavía, pues niega no sólo el carácter sobrenatural del matrimonio cristiano, sino también toda unión matrimonial fija y legalizada que es postulado de la ley natural para toda la humanidad, también para los no cristianos.

Esta unión no depende de los caprichos del individuo ni de los antojos de la sociedad. El amor libre, el divorcio y el aborto son ruina de la humanidad. Dios impuso tal ley. Si no se la respeta, sigue la catástrofe.

Toda la historia lo comprueba. Pero a pesar de la evidencia de la necesidad absoluta del matrimonio indisoluble y de lo criminal del aborto, adopta el comunismo en su doctrina el amor libre, el divorcio al antojo y el aborto según los caprichos de la mujer.

Dios estableció la unión matrimonial para que el padre sea el sostén del hogar; para que la madre se sacrifique por la dicha de los suyos; para que los hijos tengan en sus padres amparo, maestros y dirección; para tener todos un hogar feliz en mutua comprensión. El esposo necesita de los cuidados de la mujer. La esposa precisa la fortaleza de su consorte, los hijos crecen bien provistos en el seno de la familia compenetrada con los afectos profundos del amor familiar. Cuántos milagros del amor maternal, del sacrificio del padre y de la entrega completa de los hijos podemos observar en la vida! Son otras tantas pruebas de la necesidad absoluta de la familia como base de la sociedad. Sin el matrimonio cae la humanidad en ruinas.

El comunismo, por ser materialista no entiende los sentimientos del corazón. Por éso destroza la familia, empuja a la madre a la fábrica y entrega los niños al "criadero". Consecuente con su doctrina, de que la sociedad es todo y el individuo nada, quita al particular todos los derechos entregándolos a la sociedad. También los niños tienen que ser por lo tanto comunes.

Esta teoría llegó ya a fracasar en Rusia. La legislación comunista fué modificada en los años anteriores a la guerra. El divorcio produjo tal desorden, el amor libre tanta confusión y el aborto tantos estragos que el supremo consejo se vió obligado a poner freno a la disolución. La ley de 1944 impone ya a los padres ciertas responsabilidades para la educación; a la madre le permite conservar los hijos hasta los 12 años y fiscaliza también el derecho del niño no nacido. Hechos serios alarmaron a los responsables comunistas. La decadencia de los nacimientos fué notable. En los años 1928 hasta 1932 dan los guarismos el cuadro siguiente en millones para los 5 años, desde 1928 con 2.8, 3.3, 2.9, 2.8 decayendo en 1932 a solo 2.5 millones de nacidos.

Por éso se recurrió a la reforma de la ley sobre el matrimonio y la familia. Los hechos han desautorizado con evidencia innegable la teoría comunista. Sin embargo los teóricos comunistas no se pusieron a reflexionar sobre los fundamentos de su doctrina. A pesar de tener que hacer en Rusia retirada frente al matrimonio y tener que reconocer el fracaso de su teoría materialista, siguen figurando el amor libre y el divorcio en el programa comunista. Se considera como señal del comunista auténtico también en la Argentina el no casarse pro la Iglesia.

A pesar del desprecio que se tiene por la santidad del matrimonio, el pudor de la mujer y la grandeza de la maternidad, se atreve también "La Comisión Femenina nacional del partido comunista" en la Argentina a publicar un folleto en defensa de los derechos de la mujer. ¡Qué cinismo abominable el de formular críticas "en favor de la familia argentina" de parte de aquellos cuyo proyecto es destruirla! Se escandalizan por los conventillos porteños... Culaquiera puede hacerlo con derecho, pero no los comunistas que prometen el paraíso en la tierra, y en Rusia, donde tienen oportunidad para realizarlo, hay para el pobre peor habitación que la más mísera de Buenos Aires (Ver el libro "Rusia por dentro" de Cruz Goyenola, pág. 27, s). Si hay gente sinvergüenza, es la comunista que con su doctrina destruye el matrimonio y la familia pero que en la Argentina no se avergüenza, con fines propagandistas, de reclamar hipócritamente derechos para el hogar, al cual marca en su teoría como estorbo fundamental del paraíso comunista.

PO GORIŠKEM JE ROMALA MARIJA

14. dec. se je začela procesija Fatimske Marije, katero so ponesli najprej k Sv. Duhu na goriški grad v slovesni procesiji. Spored je bil, da se v vsaki župniji da nato priliko posebnega češčenja fatimske Marije, katere kip so prenašali iz ene fare v drugo.

Slovenci molijo pred Marijinim kipom sledečo molitev:

Presveta Devica, Mati Jezusova in naša Mati, obrni svoje milostljive oči v to ljudstvo, ki se po tolikih preizkušnjah vrača k Tebi polno zaupanja in te ponižno prosi usmiljenja.

Grešniki smo. Kot izprijeni otroci svojega Boga in najljubeznivejšega Očeta smo neštokrat razžalili Njegovo neskočno dobroto.

Premnogi izmed nas so se dali zapegljati od protikršćanske propagande in zgledov popačenega sveta ter so opustili najosnovnejše dolžnosti napram našemu Stvarniku in Gospodu.

Splošna žaloigra svetovne vojne, ki so jo zanesli nekateri ljudje brez Boga in brez srca, nam je zapustila težko dediščino sovraštva, maščevalnosti, krvavega nasilja, socialnih razprtij, mržnje do truda in žrtev, hlepenja po bogastvu in uživanju.

Naši otroci, ki so rasli v pomanjkanju in vednem strahu pred nevarnostmi, brez nadzorstva in vodstva, te pred razcvetom ovenele cvetice nimajo moči, da bi se ustavljale zapeljavanju sveta.

Koliko družin joka ob spominu na svoje drage, umrle ali izginule v divjem vrtincu grozne vojne, ki je poplavlila vso zemljo s krvjo! Koliko drugih čaka še vedno skoro brez upanja, da bi moglo spet objeti svojice, ki so bili nekega dne ugrabljeni in odvedeni neznankam.

V bolnišnicah, ječah in tudi pod domačim krovom zdihujejo premnogi naši bratje izčrpani od bolezni, mučeni od bolečin in stiskani od revščine, ki jim iz dneva v dan vedno bolj greni življenje.

Koliko žalosti in skrbi tare Tvoje otroke, o sveta Devica! Vendar zaupamo in smo uverjeni, da nas bo potolažilo Tvoje brezmadežno Srce, ki je do trpečih vedno tako usmiljeno.

Ti si in ostaneš slednji čas Pribeža-

lišče grešnikov, Zavetnica ubogih, Tolažnica žalostnih in radodarna Delivka nebeških darov.

K Tebi se zatekamo v teh svetih dneh, ko v svoji dobrotljivosti obiskuješ mesta in vasi ter vsepovsod trošiš milosti in blagoslov.

Sprejmi, o Mati, naše prošnje in želje in daj, da se po Tvoji priprošnji mi vsi za vedno vrnemo k Jezusu in da ga bomo po stanovitem življenju v Njegovih milosti s Teboj uživali v blaženi večnosti. Amen.

DUHOVNIKI V CONI A. Vsi duhovniki zasedenega ozemlja so morali vložiti na notranje ministrstvo L. R. S. v Ljubljani prošnjo, da jim dovolijo izvrševanje "dušnopastirske obrti". Nekaterim duhovnikom so prošnjo že odbili in ne smejo izvrševati prav nobenega duhovniškega opravila, niti ne maševati za ljudstvo.

Poročajo, da so v noči od preteklega petka na soboto v Solkanu izropali cerkev. Podrobnosti še niso znane.

23. nov. sta imela notranji minister Boris Kraigher in France Bevk v Solkanu volilno zborovanje, pri katerem je bilo, kakor pravijo, več zastav kot poslušalcev. Domačini so skoraj popolnoma odpovedali, ker sedanje razmere nikakor ne odgovarjajo solkanskemu navdušenju in pričakovanju iz prejšnjih let. — G. Bevk, ki je bil vedno prijatelj slovenskih duhovnikov, je spet izjavil, da bodo podpirali samo tiste duhovnike, ki bodo držali z njimi.

BESEDE MERODAJNIH MOZ O VERI IN KOMUNIZMU. Lenin — 16. XII. 1905.: "Naša stranka ima od svoje ustanovitve tudi ta namen, da pobija vsako versko kvarjenje delavstva."

Stalin, v marcu 1937: "Treba je mladini potrepzljivo razlagati škodo, ki ji prinašajo verski predsodki; treba je širiti med mladino materialistično nazoranje."

Jaroslavski v svoji knjigi "Vera v Zvezli sovjetskih soc. republik": "Program komunistične internacionale določa jasno, da se komunisti borijo proti veri, ki je protirevolucionarna sila. Če svet nadzira Bog, če je usoda ljudstva v rokah Boga, njegovih svetnikov, njegovih agentov, njegovih demonov, kak smisel ima potem organizi-

Algunos integrantes de la peregrinación a San Antonio de Padua que se efectuó el 18. de enero ppdo.

18. januarja smo poromali v San Antonio de Padua.

rani napor kmetov in delavcev za ostvarjenje Leninove stranke?"

PONOVLJENI NOVI MAŠI V TABORISČU. — V taborišču Spittal ob Dravi na Koroškem je ponovil novo mašo salezijanec Jakše Jožef 20. julija. Doma je iz Rašice pri Velikih Laščah. 27. julija pa je ponovil v istem taborišču novo mašo Alojzij Ile iz Dolenjih Lazov pri Ribnici.

TRI SLOVENSKE NOVE MASE NA KOROŠKEM. — Celovška škofija je letos imela tri novomašnike. In vsi trije so Slovenci. Vse tri je posvetil krški škof dr. Jožef Koester 29. junija v starodavni škofijski stolnici na Krki, odkoder ima krška škofija svoje ime. Ti trije novomašniki so: Franc Moertel, rojen v Dravljah pri Bistrici na Zili. Drugi je Janez Poljanec, rojen v Gorjušah v Bohinju. Tretji novomašnik je Franc Vodnik, rojen na Tolstem vrhu v prevalski župniji. Oba zadnja dva sta imela novi maši na Svetem mestu pri žvabeku v Podjuni.

VERSKA SVOBODA V TOMAJU

Kam je šla svoboda izvrševanja obredov, ki jo zagotavlja ustava FLRJ? G. župniku Kjudru so prepovedali izvrševanje vseh dušnopastirskih opravil in ga dejansko konfinirali v župnišču. Tam sme baje pri zaprtih vratih maševati. Ali sme biti navzoča tudi kuharica, ne vemo. Enaka usoda je zadela tudi "DREŽNISKEGA G. ŽUPNIKA ČEŠORNJO. Tudi njemu niso dali "obrti-ke", to je dovoljenja, da sme izvrševati svojo dušnopastirsko službo v domači fari. Kakor nam je iz zgodovine znano, so take zapreke delali duhovnikom samo taki, ki jih mi v reakcionarnem izrazoslovju imenujemo "preganjalske režim". Med nje spadajo: Neron, Julijan Odpadnik, angleška kraljica Elizabeta itd.

G. ŽUPNIK LIKAR IZ SPODNJE IDRIJE je bil obsojen na 12 let, ne da bi prav vedel, zakaj. — Dne 9. 11. je bila v IDRIJI BIRMA. Birmeval je ljubljanski pomožni škof msgr. Vovk. Birmeancev je bilo skoraj 1.500. Pravijo, da so komunisti skušali z vsakovrstnim sitnarjenjem (zlasti glede prevoznih sredstev) preprečiti delitev tega zakramenta, a niso uspeli. Birmanci in botri so prišli tudi z največjimi žrtvami iz vseh delov dežele.

OBSOJENI FRANČIKANI. Zelo "velik zločin" je danes, če kdo pomaga komu iz Jugoslavije ven. Po nekod je kaznjivo le tihotapsko uvažanje ljudi v deželo. V našem slučaju pa obstoja samo nevarnost bega iz nje. Ravno za Božič so imeli Slovenci doma senzacijo z "zločinom" tihotapskega izvoza ljudi. Obtoženi so bili provincijal Modest Martinčič, obsojen že v procesu Stepičevem, Provincijal P. Teodor Tavčar, P. Marjan Valenčak, P. Rupert Suhač. Hude obtožbe so šle posebno proti P. Odilo Hanjšek in proti Hericu, ki sta pa izven Jugoslavije.

V isti zadevi je bil tožen in na 5 let obsojen župnik Vinko Munda.

Tudi sestra Saturnina Brigida Dvoršak je bila na zatožni klopi, ker je beguncem popotnikom postregla.

Št. Jošt je dal zgled drugim slovenskim vasem. Posadke za obrambo proti komunizmu so se vedno bolj množile. Povsod so se fantje utrdili in utaborili v kraju, odkoder se je dalo najlažje braniti. Ponekod je bila to šola, drugod grad, v kakšnem slučaju pa tudi kaka podružna cerkviča, kjer je bilo zidovje za obrambo še izza turških časov.

Orožje so imeli večinoma svoje. Nekaj orožja pa so dali tudi Italijani in sicer stare francoske puške na tri strele. Vsak se je sramoval nositi tisto orožje, ki je bilo tako zastarelo in dolgo kot tovarniški dimnik. Strojnice so imele posadke zelo malo, minometov in drugega težkega orožja pa sploh nobenega.

Nova vojska se je imenovala Slovenska protikomunistična legija, drugod pa kar Vaške straže, Legija smrti itd. Med posameznimi postojankami ni bilo večje povezanosti, ker se je vsaka posadka ustanovila zgolj za obrambo domačega kraja in so ubogali in poveljevali sami domačini, katerih življenje in premoženje je bilo ogroženo.

Lahi so posameznim posadkam obljubili, da jim bodo dajali živež, če se bodo podredili njih poveljstvu. Tega pa fantje seveda niso hoteli. Nato so Lahi toliko popustili, da so predlagali le, da bodo dali živež pod pogojem, da ne bo naredila Protikomunistična vojska nobenega večjega pohoda brez odobritve laškega poveljstva.

To se je razumelo tako. Če pride komunist iz gozda ropat, ne boš tekel za njim, da mu iztrgaš plen, ampak na laško komando javiti, da so se pojavili partizani in prositi za dovoljenje, ki bi ga seveda dobil. Toda komunisti bi jo že zdavnaj prej pobrisali v gozd.

Ali pa. Komunisti bi napadli sosedno postojanko Vaške straže. To je bilo vedno ponoči, ker komunisti so se čutili preslabe, da bi napadali podnevi. Bližnje posadke pa bi morale borbo le poslušati in čakati jutra, da prično uradovati laški poveljniki in izdajo dovoljenje za nastop. Tedaj pa bi bila lahko napadena posadka že zdavnaj uničena.

NAM ŽIVEŽ, PARTIZANOM OROŽJE

Ker Vaške straže niso pristale niti na to, so Lahi kar sami pripeljali živež. Toda kljub temu da niso onemogočili Vaškim stražam, da se branijo in ustanavljajo, so še vseeno podpirali partizane v gozdovih. Vaškim stražam so dajali živež, komunistom v gozdu pa orožje in municijo.

Zakaj niso Lahi dajali vaškim stražam orožja in partizanom živež? Na videz je neumno obračati te besede, toda Lahi so dobro vedeli zakaj.

Če bi dajali partizanom živež, bi ti ne hodili ropat h kmetom in gotov procent Slovencev bi bil s partizani, ker ne bi imeli od njih škode. Tako bi tudi ne rastle tako hitro posadke Vaških straž, ker samo glavo se da da obvarovati, če se skriješ, premoženja pa ne bi bilo treba braniti.

Če pa bi dajali orožje vaškim stražam, bi te zaradi velikega števila kar čez noč obračunale s partizani in bi imeli potem Lahi precej vroča tla, ker so vedeli, da Slovence ne more nikdar sodelovati z Lahom, pač pa lahko sodeluje komunist, ki mu narod ne pomeni nič in mu je bližji po srečanju Italijan komunist kot pa Slovenec nekomunist.

Zaupanja med Lahi in Vaškimi stražami pa ni bilo nikakega že od prvega dne ne. Marsikateri poveljnik Vaške straže se je kar na lepem znašel v italijanskem zaporu, ker ga je neznani rdeči prijatelj ovadil Italijanom, da dela po naročilih Jugoslovanske vlade v Londonu, ki tedaj še ni rdeča.

Ločil pa se ni po svojem delovanju popolnoma nič

laški vojak fašist od antifašista. Oba sta smatrala za sveto dolžnost, da se znašata nad slovenskim narodom, ki ni nikomur nič žalega storil. Na našo borbo so gletolotoka pred tisočletji in je prav taka še tudi danes. dali kot nekoč rimski cesarji in senatorji na borbo gladiatorjev v Amfiteatru, katere so dobro hranili, vežbali in oborožili, da so se ob velikih praznikih borili njim v zabavo, ko so se naslajali ob krvavi igri.

To je bila značilna lastnost prebivalcev laškega Podpreti oba tabora, ki sa borita med seboj, dobiček pa bo njihov.

Drugače kot Italijani pa so gledali rast vaških straž komunisti. Morali so sramotno priznati, da je večina naroda takó odločno proti njim, da je zgrabila za orožje. Povrh vsega pa se je k njihovi skledi vsedel še nedo in niso več sami zajemali, kar so jim nudili Italijani. Razočarani borec pri partizanih je spoznal, da je vse partizanstvo samo laško orožje, s katerim uničujejo slovenski narod.

Ko bi vsega tega slepomišenja med komunistično stranko in Italijani ne bilo, ali pa če bi prišlo do revolucije med nami v času, ko smo bili sami svoji in nismo imeli okupatorja nad seboj, kako malo dela bi dalo Vaškim stražam, da bi iztrebili to človeško zverjad iz naših gozdov.

Na več načinov so skušali komunisti zatreti in onemogočiti razvoj Vaških straž. Ovajali so poveljnike Vaških straž italijanskim oblastem, da so ti ljudje v zvezi z Amerikanci in Angleži in da se organizirajo in oborožujejo zgolj zato, da bodo nekega dne skočili Italijanom za vrat in jih poglali iz dežele. Lahi so poveljnike Vaških straž res zapirali, toda vaške straže so rastle naprej. Uspeh tega pa je bil, da se izobraženci in vojaško izvežbani poveljniki niso upali biti za poveljnike vaškim stražam, ker so Lahi gledali na izobražence z silnim nezaupanjem in so vsakega zaprli na kakršnoli tajno ovadbo brez dokazov. Tako so bili poveljniki Vaških straž samo kmečki fantje, ki so jih domačini izbrali iz svoje srede. Ti so se zdeli Lahom manj nevarni, čeprav so se kot poveljniki zelo dobro obnesli.

Toda za uspešno in splošno borbo proti komunizmu je bilo treba povezanosti med posameznimi edinicami. Toda kdo naj poveže te male postojanke Vaških straž v večjo enoto, ko je vsak tak poskus končal z zaporom ali pa koncentracijskim taboriščem.

ZA POVELJNIKA ME VZEMITE!

In glejte, našli so se komunisti, ki so bili pripravljeno storiti Vaškim stražam to uslugo. Po njih naročilu in prevdaku so bili poslani na večje postojanke Vaških straž različni gospodje z čisto nedolžnim obrazom in popolnoma neznano preteklostjo, toda z nalogo, da se s pomočjo Lahov prikopljejo do poveljstva in potem vse poveljujejo tako, da bodo vaške straže čimrež zatrte.

Iz tistih dni se spomnim nekega človeka, ki se je predstavil v naši vasi pod imenom kapitan Lesjak. Tega Lesjaka je prineslo po naročilu in plačilu bogve katerega rdečega dobrotnika, da se usmili naših ubogih Rovt, kjer že toliko fantov nosi puške kot Vaški stražarji, pa pod milim nebom nimajo nikogar, ki bi jim komandiral.

Lesjak je prišel čisto ponižno. Pridno je zahajal v cerkev in vneto prejemal zaramente, ker mu je bilo tako naročeno, obenem pa iskal možnosti, kako bi postal poveljnik posadke. Kot vsi komunistično usmerjeni ljudje je seveda tudi on mislil da je poveljnik je pripravljen pomagati pri poveljevanju. Skliceval se vaških straž župnik in se je zato njemu ponudil, da mu je pripravljen pomagati pri poveljevanju. Skliceval se je na svoje zgledno versko življenje, ko je vlekel robec iz žepa, sta mu padla iz njega kar dva rožna venca.

Župnik mu je dopovedoval, da nima on pri Vaških stražah nikake besede. Toda Lesjak je hotel, da bi župnik zastavil vsaj svoj ugled pri fantih, da bi potem njegova sprejeli za poveljnika. Duhovni gospod pa ni hotel storiti niti tega, ker se mu je mož zdel nekoliko prepošten za svoj obraz. Rekel mu je, da naj gre sam na posadko in se javi kot navaden borec in če je res sposoben za poveljnika, ga bodo že sami fantje postavili na tako mesto.

Lesjak pa ni šel k fantom na posadko. Dobro je vedel, da bi ga samozavestni fantje pognali in spraševali, kje je bil tedaj, ko so se oni tresli za svoja življenja dan za dnevom, noč za nočjo.

“Če smo se znali sami organizirati in oborožiti, si bomo znali tudi sami komandirati.”

Zato je Lesjak šel na najbližjo laško posadko in od tam so ga Lahi pripeljali in ga predstavili Vaškim stražarjem kot njihovega novega poveljnika. Fantje so se čudili. Drugi romajo v zapor, tega pa pripeljujejo sami Italijani in ga postavijo za poveljnika.

Novi poveljnik se je prekmalu skazal, da je njegova naloga razbijati in ne družiti.

Nekega večera je poslal v bližnji St. Jošt, kjer je bila posadka z kakimi 60 fanti, povelje, da jih mora zvečer ob 11 uri priti 40 v Rovte in to na tak večer, ko je vsaka stara baba vedela, da je okrog Šent Jošta vse polno komunističnih partizanov. Povelje je nesel tja nek otrok, ker fantov ni bilo doma, da bi šli s patrolo. Komaj je otrok odšel je že prišla pošta iz posadke v Zaplani, ki je vjela tisto popoldne nekega partizanskega kurirja, od katerega so zvedeli, da bo zvečer ob 11 uri St. Jošta napadlo dva bataljona partizanov.

Fantje so šli nad poveljnika Lesjaka, ki pa jih je nagnal in ozmerjal, da morajo poslušati njegova povelja, češ da je bolje, da pade St. Jošt, kot pa da vojaki ne bi izpolnjevali njegovih povelj.

S temi besedami je pokazal svojo barvo in fantje so brez njegove vednosti tekli za otrokom, ki je nesel pošto v St. Jošt, gadohiteli in povelje raztrgali.

Točno ob 11h tisti večer je počilo pred St. Joštom in kaj bi napravilo samo dvajset fantov na posadki, če bi vsi ostali morali v Rovte. V Rovtah pa je Lesjak zapovedal, da vso noč ne sme nobena patrula zapustiti posadke, češ da bodo fantje spočiti za pohod, ki ga je napovedoval za naslednji dan. Tisto noč je bila megla in sapa, da se borbe iz St. Jošta v Rovte sploh ni slišalo. Šele naslednji dan se je razvedelo, da so junaški Šentjoščani že spet ugnali partizane.

Lesjak pa je zasumil, da so mu fantje prišli na sled in jo je naslednje jutro popihal. Nič ne vem o njem, ali je še kje poskusil svojo srečo ali nikjer več. Takih Lesjakov je bilo več in so Vaške straže imele veliko težavo z njimi, ker so bili nekateri zelo spretni in dobro zapisani pri Italijanih.

En prizorček iz San Antonia de Padua

OF je izdala tudi tajno povelje, da naj njeni somišljeniki, ki zanje ljudje še ne vedo, da so za OF, vsi vstopijo v Vaške straže. Tudi so jim zajamčili, da jih zaradi tega koraka ne bo nihče preganjal kot izdajalec. Naročili pa so jim, naj z nergaštvom in malodušnostjo slabijo udarno moč Vaških straž, dokler se ne bi zaradi notranje needinosti same od sebe razletele. Tudi to so priporočili, naj z ropanjem, strahovanjem in nasilnimi dejanji škodujejo ugledu Vaških straž. Posebno nalogo pa so imeli, da so javljali partizanskim odborom, kdo vodi Vaške straže, kaj se dela in govori med stražarji in sploh oplavljajo splošno vohunsko službo.

KDO JE ROPAL IN KLAL IN POŽIGAL

GRADOVE

Jasno je, da je za marsikatero barabo, ki je bil prelen in prerazvajen, da bi šel v gozd uši past, bilo to kot svinjak za podgano. — Kradeš, se naslajaš nad trpljenjem bližnjega, ovajaš, pijančuješ in ob vsem tem vršiš za narodno osvobodilno borbo velezaslužno delo.

Iz gozdov so se vrnili tudi nekateri skesani partizani in se javili na poveljstvih Vaških straž, da se bodo odslej borili proti komunizmu. Tudi ti so bili dveh vrst. Eni so se res naveličali partizanstva, drugi pa so bili le poslani, da ubežnike nadzorujejo in sploh vohunijo za partizane.

Take ptičke se je dalo najbolj spoznati kadar je bila borba. Dokler je pokalo in so krogle zvižgale nad glavami in se odbijale od skal, so se previdno držali odzadaj v zaklonu. Ko pa je bilo borbe konec in partizani zapodeni v beg pa so drli naprej, sezuvali dobro obute partizane, jim stikali po žepih za denarjem, odvzemali ure, snemali rstane in izbijali zlate zobe. Vse kar so se naučili pri partizanih so delali zdaj tudi kot stražarji. Kdor pa se je resnično spreobrn timer, vseh teh grdobj ni počenjal, ker so se mu nagnusile že pri partizanih.

Posadke Vaških straž pa so kljub temu rastle po številu in po ugledu. Fantje so znali sami obračunati s takimi faloti, ki so s tem česar so se naučili v partizanski šoli hoteli škodovati na ugledu vaških straž. Tedaj sta si že dopisovala voditelja partizanstva Kidrič in Bebler, da je nevarnost, da bo partizanstvo doživelo polom. Zato sta skovala ukaz, da morajo partizanske edinice pobiti brez usmiljenja vse, o katerih samo sumijo, da pripravljajo v kakem kraju ustanovitev Vaških straž.

Spravili so se nad poslopja kjer so sumili da bi se kdaj mogla utrditi v njem vaška straža. To je bilo ponavadi grad, šola ali pa tudi kakšna podružna cerkev. Tako so požgali dosti šol.

“Da se ne bodo zaredili beli hudiči v njej”, so rekli. Saj šol itak ni škoda. Tam so itak vzgajali mladino po zastarelih srednjeveških farških metodah.”

Ljudem pa so dopovedovali, da bodo po vojni zgradili same dvo in trinadstropne šole kjer bo mladina prejemale novo naprednejšo vzgojo. Zlasti v Suhi Krajin i so požgali veliko šol.

Kjer se jim je zdelo, da bi se posadka vaške straže lahko utrdila v gradu, so požgali grad. Tako so zgozele Bokalce, Lesne Brdo itd.

“Saj grad je itak samo spomin na tiste dni, ko je narod tlačanil in čemu hraniti te spomenike našega hlapčevstva”, so prepričevali tiste, ki so rekli, da je starinskih gradov vendar škoda.

Tudi nad cerkvice, ki so stale na hribskih odkoder bi se dalo dobro braniti so jim postale napoti. Hruševo

v Polhograjski dolini je že bila ena od tistih, ki so jo požgali zaradi tega.

„Saj je cerkev itak največji sovražnik svobode“, so rekli.

Vaša ljudske samoobrambe pa z vsem tem niso mogli ustaviti. Pet mesecev po ustanovitvi prve posadke Vaške straže je bila nova vojska že tako močna, da so ostali partizani v veliki manjšini. Niso upali več prežati za grmom, kdaj bo prišel nič hudega sluteč stražar, da ga ubijejo iz zasede; v odprt boj se tudi niso več upali spuščati. Zdaj je šel lahko že en sam stražar brez skrbi daleč v gozd na lov na zajce, ne da bi se mu bile treba bati partizanskega strela. Komunisti so se upali pokazati na dan le še ponoči, da so si naropali živč.

Slovensko podeželje, razen večjih vasi, kjer zaradi velike laške posadke niso nikoli imeli priliko spoznati, kaj so partizani, se je popolnoma odvrnilo od partizanstva. Takrat smo na splošno rekli:

„Kjer so ljudje za partizane jim je treba partizanske zasedbe samo za štirinajst dni in bodo vsi spreobrnjeni“. Toda te zasedbe ni bilo in zato je toliko ljudi spregledalo šele zdaj, ko je že prepozno.

Slovenski kmečki človek pa, ki je v Vaških stražah videl svojo edino rešitev je spet dobil veselje do dela in življenja. Nič več niso trepetali kadar je prišel na vežna vrata razbijati partizan, ker so vedeli, da čuje kdo od sosedov, da so partizani tu in bo tekel povedati na posadke. Ne bo minilo pol ure in stražarji bodo napodili partizane, da se bo kar kadilo. Kolikokrat so komunisti naložili nakradeno robo na vozove in vpregli nakradeno živino, ko so zaregljale strojnice vaških stražarjev. Kdor je še mogel, je utekel, druge pa so zajeli fantje s plenom vred. Oplenjeni vaščani so dobili svoje blago nazaj in če je kdo natihem bil za partizane, je bil vseeno vesel, da je svojo robo dobil nazaj.

Med ljudstvom je beseda partizan dobila tak prizvok kot ropar, tolovaj, rokavnjač ali kar takih besed pozna slovenski slovar. Starši niso več strašili svojih otrok z bavbavom ali s parkljem. Zagrozili so samo: „Prišel bo partizan in te bo nesel, če ne boš priden“. To je bolj pomagalo kot razne druge pošasti, ki jih otrok ni videl ne živih in ne naslikanih.

PARTIZANSKI DENAR

Partizansko komando je zaskrbelo kako naj se preživi njihova vojska. Rop se ni več obnesel, zastonj niso dobili nič, ker tisti ki so bili zanje navdušeni so kazali svoje navdušenje le z jezikom, če pa je bilo treba kaj prispevati, so se izgovarjali, da bi dali, pa se boje Vaških straž. Partizanska slava se je zamajala in zato so prijatelji in podpiralec kopneli in iskali zvez z Vaško stražo za slučaj če bi morda partizani le ne zmagali. Da oskrbe svojo vojsko z vsem potrebnim so si voditelji partizanstva izmislili novo zvijačo. Natiskali so bone, nekak partizanski denar, na katerem je pisalo:

Prinašalec tega potrdila bo Narodna osvobodilna oblast izplačala vsoto na pr. 10.000 Lir tri mesece po popolni osvoboditvi v tedaj veljavni valuti.

Danes je že skoro tri leta po osvoboditvi in še zdaj ni za tisti denar nihče ničesar prejel.

S tem denarjem, ki je bil zelo lepo izdelan in naslikan kot vsaka malo vredna reč, so šli k kmetom nakupovat živč. Že oddaleč so dopovedovali, da bodo kupili in pošteno plačali, naj ne tečejo izdat jih na posadko Vaške straže. Kupili so od kmeta vola in določili, da je vreden 6000 Lir. Dali so lastniku vola bon za 10.000 iLr. On pa jim je moral dati vola in še štiri ti-soč Lir veljavnega denarja.

Ljudje so že tedaj vedeli, da ti boni ne bodo imeli nikdar nobene veljave zato je tisti bon le malokdo shra-

„SVOBODNA SLOVENIJA“

novi slovenski list, iz katerega boste zvedeli stvari

kot so, lahko naročite na:

S. S., Víctor Martínez 50, Capital.

nil. Kvečjemu so ga shranili zato, da so pokazali partizanom če so še kdaj prišli, da so že plačali, davek, naj gredo še kam drugam poskusiti. Marsikdo pa je dal rajši vola zastonj kot pa da bi dajal zraven še štiri tisočake.

To je prišlo prav tudi partizanom. Kmalu niso nič več izdajali tistih lepih in malovrednih bonov, ki jih je slikal za partizane umetnik Božidar Jakac, ki je bil nekoč dvorni slikar v Beogradu. Zdaj je že kar vsak partizan, če je bil pismen, sam napisal bon. Kmet ki je bil prisiljen kaj prodati je tak bon rajši vzel, ker se je glasil na kupno ceno in ni bilo treba dati ničesar nazaj.

Proti vaškim stražam in proti ljudski mržnji do partizanov so se čutili vedno manj močne. Napadov na posadke si že davno niso več upali tvegati. Kvečjemu so čakali v kakšni zasedi, kdaj bo kak neoborožen stražar prišel na delo na svojo njivo kraj gozda, da ga iz gostega krmovja zavratno ubijejo. Ali pa so nastavljali mine na pota, kjer so vedeli, da stražarji večkrat gredo.

Navdušenje za OF je ostalo le še pri tistih, ki so imeli koga pri partizanih in je tam nosil kako saržo. Pa še od teh so nekateri brž poslali enega fanta tudi v Vaško stražo, da bodo imeli varna tla na tej strani, če bi partizanstvo ne zmagovalo. Marsikdo pa je ostal za partizane samo zaradi tega, ker je hotel biti naprednejši od kmetov, ki so bili vsi proti partizanom. To so bili razni napol izobraženi pisarji, mesarji, krčmarji, frizerji in sploh vsi, ki so same sebe prištevali med izobražence.

Kdor še pomni čase stare Avstrije, ve da so najbolj nemškutarili zgoraj naštetih, kmet pa nikdar. Od nekdanj je bil steber Slovenskega naroda in od nekdanj je bil vreden iskati pomoči pri samem sebi. Zato tudi zdaj ob času najhujše stiske ni vprašal ne Londona ne New Yorka, ne Rima in ne Berlina kaj naj stori. Zaradi lastne potrebe, ne zaradi namiga od zunaj so kmečki fantje in možje zgrabili za orožje, da obranijo, česar jim drugi niso hoteli braniti.

Tako je postal slovenski kmet izdajalec in vsi ki so ob tisti uri čutili isto kot on so tudi dobili isti častni naslov. Tako nas sedijo danes tudi tisti sinovi Slovenskih kmečkih mater tu v tujini, ki pravijo, da jim je tujina odprla oči. Naj si rajši vsak izpraša vest in preizkuša svoje otroke, koliko jih je naučil slovenske govorice in naj sam sebe imenuje izdajalec, če svojih otrok ni naučil govoriti po naše. To je rodoljubno delo v tujini, ne pa hvaliti Tita, ki ga ne poznaš in ki ga je domovina sita. Bodimo moderni in napredni in ne capljajmo pet let za domovino.

Vaške straže so postale slovenskemu kmetu središče življenja. Tu se je nadaljevalo kulturno delo, ki je s prihodom okupatorja ugasnilo. Tu se je organizirala pomoč tistim, družinam, ki so bile oropane ali pa so jim partizani ubili očeta. Fantje stražarji so hodili prizadetim zastonj delat na polje, kjer je bilo potreba. Tako lepo se je združilo delo za vsakdnj kruh z borbo, ko so branili vse to kar so v potu svojega obraza pridelali.

Dva ali trije so se postavili na stražo, drugi pa so odložili puške, zavihali rokave, zgrabili za kose in pokosili ubogi vdovi travnik, ko bi sicer nikjer ne mogla dobiti kosev.

Podnevi na delo, ponoči na stražo, tako si je zamislil slovenski kmečki fant svojo nalogo v tistih dneh in jo zvesto izpolnjeval. Za plačilo pa je dobil naslov IZDAJALEC.

KULTURNA KRONIKA

21. dec. se je vršil občni zbor iz združenih nekaterih slovenskih društev v "Slovenski ljudski dom". Ozadje vsega tega dela je vsem rojakom znano. V okliker ga ne poznajo, lahko razumejo položaj, če pristavimo, da se je občni zbor vršil v navzočnosti predstavnikov jugoslovanskega poslanstva. Občnega zbora se je vdeležilo 280 članov vdeleženih društev.

V novi slovenski skupnosti so dosežanja društva: Ljudski Oder, GPDS Villa Devoto, Slovenski Dom, Cankar in Slovenski odseki Svobodne Jugoslavije.

Izvoljen je bil novi odbor. Ozji odbor sestavljajo: Predsednik Semolič, tajnik Vižintin, blagajnik Batagelj. Prva dva sta od Ljudskega odra, tretji je od GPDS.

SAMOPOMOČ SLOVENCEV je pa vzdržala naval "koncentriranih demokracijskih sil" in me dtem, ko so se vsa druga društva spojila, je Samopomoč ohranila neodvisnost in možnost kulturnega in socialnega udejstvovanja, katero je ostalim društvom zabranjeno. Samopomoč je radi novonastalega položaja, zato da ohrani svojo neodvisnost in svobodo, tudi izstopila iz konzorcija "Slovenski Glas".

SAMOPOMOČ je započela resno akcijo, da si zgradi primerno dvorano. Ker je sedaj edino slovensko društvo v mestu, ki ima možnost kulturnega delovanja, je to seveda nujna potreba in bo dvorana nedvomno postala v splošno Slovensko korist.

SVOBODNA SLOVENIJA se imenuje novi slovenski list, katerega so izdali prišli slovenski begunci. List je izšel kot nadaljevanje podtalnega lista, ki je skozi 5 let vodil že doma podtalno borbo proti sovražnikom Slovencev v nemški, italijanski in komunistični obleki.

Kakor je gotovo, da bo list naletel na velik odpor, je prav tako gotovo, da ga bodo drugi z veseljem pozdravili, ker bodo tako dobili možnost, da spoznajo resnico tudi iz druge strani. List se je predstavil kot "politično glasilo". Začasni naslov je: Dublin 4231. Capital.

Ker je med rojaki veliko takih, kateri se smatrajo za politično zmožne in jih politični problemi zelo zanimajo, bodo imeli priliko, da postavijo svojo politiko v službo resnice. Vedo pa naj, da politika ni v tem, da kdo trmasto skuša drugega prepričati, da ima sam prav, temveč v tem da skuša pogledati tudi v miselnost in razloge protivnika in da resnico spozna. To je pa težka stvar, posebno za človeka, ki se resnice boji.

Duhovno življenje bo menda sedaj rešeno političnega očitka. Nikaor pa s tem ne rečemo, da bo prenehalo kazati pot resnice in pravice, ker to je prav naša dolžnost.

ENI SE PA DOMOV VRAČAJO. Naj se le. Saj domovina res potrebuje delavce. Zato tisti, kateri menijo, da je doma dobro naj kar hitro gredo. čaka-jo jih zelo velike naloge.

TRST. SLOVENSKO UČITELJIŠČE. 11. nov. je objavil uradni list, da se uzakonijo vse obstoječe slovenske šole. Na novo pa se ustanovi slovensko učiteljske v Trstu.

TRST. - VELESEJEM. Sredi oktobra se je vršil velesejem v Trstu, na katerem je bila Jugoslavija zastopana z žirovskimi čevlji, fidrijskimi čipkami, usnjarsko in vinsko ter pivsko produkcijo. V glavnem sta razstavili Italija in Jugoslavija.

GORICA. 15. nov. je zborovalo prvič slovensko učiteljstvo. Zborovanje je vodil didaktični ravnatelj za gorško okrožje g. Močnik. Obstaja tudi didaktično ravnateljstvo Doberdob. Uradno je bila slovensčina priznana pravica narodnih šol za vse kraje, kjer je dovolj slovenskih otrok.

GORICA. Na Travniku je že dalje časa delovala knjižnica komunistične orientacije za Slovence. Kvestura je preprečila slovesnost javne otvoritve te slovenske knjižnice.

JUGOSLOVANSKE LADJE. Na račun vojne odškodnine je dobila Jugoslavija od Nemčije 5 ladij, ki pa jih je treba še popraviti, da bodo služile za prekomorski promet. Lošinj in Šabac sta že prišli. Imata po 7600 ton in 4855 ton. Pozneje pridejo ladje Bosna (12293 ton - največja), Topusko in Vis, ki imata po 3400 ton.

RAFUTA - SOLKAN. Ta vas je bila docela odrezana z novo mejo. Pa so domačini vzeli v roke krampe in si zgradili pot na asfaltirano cesto v Rožni dolini in sedaj lahko pride v vas že kamijon.

LOŽ se počasi obnavlja. Od 100 porušenih zgradb je obnovljenih šele 17. Cerknica in Grahovo sta izpolnili že 50 % obnovitvenega dela.

SEŽANA. Putnikova pisarna za tujski promet se je ustanovila v Sežani. Bolnica je ostala do cela prazna ob odhodu zaveznikov.

DOLENJI LOGATEC. 3. avg. je bil položen k večnemu počitku župnik **VALENTIN REMSKAR**, rojen v Brezovici. Logatcu je župnikoval 37 let. Pogreb je združil v skupni žalosti več tisoč oseb.

V Komnu na Krasu je umrl 19/12

✠ Rudolf Švara, star 73 let.

Po doljšem bolehanju, strd od doživljenih grozot je vdano v Bogu zaspal.

Zapušča 3 sinove in 4 hčere. 2 sina in 1 hčer so v Argentini. Vsi poročeni.

Rajni je bil daleč na okoli poznan kot sedlarski mojster. Bil je cerkveni ključar v Komnu.

V **SMARTNEM PRI VELENJU** je bil pokopan 27/10 duh. svetnik **FRANC HOHNJEC**.

V **LJUBLJANI** je umrla mati župnika Košmerlja. Doma je bila iz Sodražice.

✠ **VENCELJ LAZARIČ** je bil znan rojakom kot vnet organizator slovenskega petja. oDMA je bil iz Medulina v Istri. 27. dec. je podlegel kratki bolezni in 35 let star dokončal tek življenja. Zapušča ženo, hčerko, 2 brata in 2 sestre.

V Córdobi je požela smrt rojaka

✠ Franca Petelin

Doma iz Komna je 67 leten zapustil solzno dolino. Bil je vnet delavec v slovenski skupnosti v Córdobi, kjer zapušča sina z družino.

Mnogi rojaki so ga spremili na zadnjem potu sv. Heronimu.

IZ **RIHEUBERKA** je bila doma **MARIJA KERŠEVAN** por. BIRSA, ki je zatisnila za vedno oči 3. jan. in je bila v spremstvu mnogih rojakov položena k večnemu počitku na pokopališču v Floresu.

BLED. Vtihnili je zvon želja. Vsa blejski romar je potegnil tudi za vrh zvončka in prosil, kar si je najbolj želel... Ta stara pravica blejskih romarjev je bila odvezta s tem, da so "varhi miru" odrezali vrh. Zvon je vtihnili. Bled je važna letoviška točka. Tito je tam preživel več poletnih mesecev.

CELJE. župnik Vajda je tako mimogrede, iz ljubezni do trpečih, ozdravil marsikakega bolnika na poseben način z domačimi čaji. Za svoje delo ni nikoli pobiral nobene plače. Kljub temu je bil postavljen pred sodišče. On in župnik Kovačič sta bila radi tega obsojena.

KARNONIK SIMENC, učen duhovnik, je padel v nemilost in bil zaprt radi nekkih člankov, ki jih je pred leti napisal proti komunizmu. Poročajo da je po zaporih stalno kakih 40 duhovnikov iz ljubljanske in toliko iz mariborske šofije. Komunistična oblast tako skrbi, da bi duhovniki ne pozabili koga imajo za gospodarja.

SLAP SAVICA v Bohinju se je letos radi silne suše posušil.

KOMEN. Zveza s Trstom je slaba. Telegram rabi 3 dni do Trsta. Ljudje so bridko razočarani in so besni, ko vidijo kako zelo so se zmotili.

VOJAŠKI ROK. Po zakonu je previden v FLRJ 2 in 3, včasih celo 4 leten rok. Po novi odredbi je inteligentom z dovršeno srednjo šolo vojaški rok okrajšan na 1 leto. V zameno pa bodo morali v počitniškem času na "prostovoljne" predvajske tečaje. Tako bodo študentom vzeli priliko, da delajo kaj po svojih muhah.

LJUBLJANA-MOSTE. Moste imajo 16.000 prebivalcev, od katerih jih tekmuje kar 6000. Tekme se vrše v vseh panogah javnega dela in se vodi natančna evidenca o doseženih uspehih. Na tekmo so prihiteli tudi kmetje, ki s konji vozijo pesek. Poročevalec pa med vrsticami omeni, da se vse to vrši na pritisk, ker so ljudje sicer izpostavljeni mnogih nevarnostim. Biti brez nabavnih nakaznic ali pa iti kot reakcionar celo v zapor, to pa nikomur ne diši.

OBŠINSKE VOLITVE so se vršile v Sloveniji 23. in 30. nov. Ponekod so bili tako navdušeni, da so jih opravili že kar v soboto. Bila je tudi v tem politična tekma, kdo bo bolj izprical svojo zvestobo vladajoči KP. Posebno v vaseh, ki so osumljene "reakcionarstva", so pohiteli, da bi s tem kaj suma odvrnili, in se rešili raznih nevarnosti.

Bili sta 2 skrinjici: oficijelna in brez liste. Ta druga je bila za reakcijo. Najdrznejši so riskirali glasovati za to zadnjo. Nekatere vasi so ob 8 h že 100 % glasovale. Volišča so bila za vsako selo posebe. Glavnega kandidata (župana) je določilo večinoma kar glavarnstvo. Odbornike so izbirali po ljudskem mnenju.

Iz izida volitev razberemo sledeče:

MURSKA SOBOTA: za OF 29431, proti 3974 glasov. **DOL. LENDAVA** za OF 16016, proti 1453. **KOČEVJE** za OF 10300, proti 800. **KAMNIK** za OF 17545, proti 3194 (kar čez 15% - ti so pa res predrzni!) **KRSKO** za OF 95,5%, proti 4,5%. **RAKEK** za OF 10727, proti 728. **TRBOVLJE** za OF 25790, proti 931.

LJUBLJANA: za OF 74285, proti 2067. **LJUBLJANA-OKOL.** za OF 29479, proti 1310; **SLOV. KONJICE** za OF 9407, proti 680. **PTUJ** za OF 30556, proti 6244, volilo 90%. **PREVALJE** volilo 97% za OF 19330, proti 2837. **MARIBOR-OKOL.** volilo 96% za OF 28758,

proti 4525, ŠKOFJA LOKA volilo 92% za OF 12449, proti 1171. GROSUPLJE volilo 95%. Za OF 12909, proti 809. JESENICE volilo 98%, za OF 23824, proti 2287. MOZIRJE volilo 93%, za OF 14485, proti 1707. Šmarje pri J. volilo 90%. Za OF 12392, proti 1842. ČRNOMELJ volilo 98,7, za OF 12774, proti 431. TREBNJE volilo 94%, za OF 12426, proti 1025. KRANJ volilo 97,5%, za OF 23512, proti 2962. LJUTOMER, volilo 94%, za OF 11348, proti 2597 (kar 17,6%).

SLOV. BISTRICA: kandidatne liste so bile razveljavljene, ker niso bili izbrani kandidati po volji komunistom.

Iz izida je razvidno, da je še vedno nekaj tako drznih ljudi, da si upajo kljubovati. Volitve so bile sicer tajne, toda OZNA se najde način kako dognati reakcionarce. Še laže pa je oceniti politično mnenje tistih, kateri so se volitev vzdržali.

V VENEZUELO v Južno Ameriko je prispela skupina beguncev s Koroškega. Odšli so 30. junija iz Spittala. 13. julija so stopili na ladjo in 25. julija so dospel v Venezuelo. Iz Spittala je bilo dvajset oseb, nekaj pa od drugod po Koroškem. Vsi so dobili tamkaj zaposlitev. Druga skupina 9 oseb je odšla iz Spittala 21. julija.

KULTURNE PRIREDITVE. V nov. je bila ustanovljena v Ljubljani "Poslovalnica za kulturne prireditve". Poročilo pravi "da bodo s to ustanovo omogočeni načrtni nastopi za posredovanje kulture in umetnosti". Z drugimi besedami pomeni to popolno podreitev vsega prosvetnega dela komunistični stranki.

GORICA 20/12. V coni A se je že začelo po programu. Gotovo tam dobivajo ljudje zadnje čase malo pisem od doma, ker ni dobrih novic, s katerimi bi mogli delati propagando med ljudmi tamkaj. Ljudi so začeli zapirati.

DORNBERG. Ponoči so odpeljali cerkovnika iz Dornberga Jožeta Berceta (8. dec.) in še druge fašiste. Neznano kam. Iz VOGERSKEGA so odpeljali in v šent Petru pretepli bivšega organista. Ko se je vrnil, je na posledicah umrl. Sedaj bodo upoklicali letnike 1/20-28. Kdor je bil pri partizanih, bo služil le eno leto, drugi pa 3.

Delavci zaslužijo na uro po 11 Din. Delajo 8 ur. 2 liri sta 1 Din. Med tem ko zasluži po tej ceni v Gorici na dan 800 lir, dobi v coni A 166 lir. Kruha dobe za mesec toliko, da v zameno lahko vzame 4 kg moke. Sladkorja 30 dkg mesečno, mesa 10 dkg tedensko. Kdor ima kokoš mesa ne dobi. Ni česna ne čebule ne popra, stvari katere rabijo ljudje sedaj, ko koljejo prašiče. Ni špaga, ni sukanca ne gumbov. Ljudje se tolažijo z upanjem... Vsi so že spregledali in se bijejo po glavi, videč kam jih je privedel komunizem.

NEMČIJA - METLIKA. 29/9 je padlo drevo na Fira Lojzeta (Hribarjev, kolar) iz Bereče vasi. Par dni kasneje je umrl in bil ob spremstvu 300 rojakov Slovencev pokopan v begunstvu. Tamkaj dela 300 Slovenskih fantov v nemških gozdovih. Zakramente mu je podelil in pokopal rajnega č. g. Nace Kunstelj.

Rajni Lojze je bil plemenit borec za pravo svobodo domovine. Zato so mu Lahi leta 1942 zažgali njegovo delavnico. Po zaporih in kampih so ga vlačili potem dokler jim ni pobegnil in pristopil k Domobrancem na Primorskem. Ko je bilo vojne konec se kot protikomunist ni hotel vrniti domov. Za

rajinim žaluje doma žena in en otrok.

SEEBDORF-ZEVEN, BRIT. CONA, NEMČIJA. Tukaj nas je 300 Slovencev, večinoma pripeljani iz Italije. Delamo v gozdu. Preje smo bili strogo zavarovani, sedaj pa smo prosti. Vsi želimo v Argentino, pa zaenkrat slabo kaže.

Dogodki zadnjih dni kažejo, da sedaj že ves svet uvideva, kako krivico so nam delali, ko so nas razglašali za izdajavce. Sedaj bodo povsod spoznali, kako upravičena je bila naša borba v letih 1941-45.

Prav je imel naš vladika nadškof dr. Ant. Bon. Jeglič, ko je l. 1937 zaklical v svojem zadnjem javnem govoru v Celju: Samo 2 fronti sta: satan ali Kristus. Zato zahtevamo povsod Boga in Devico Marijo.

DAVKI so posebno poglavje v načrtni sovjetizaciji dežele. Ker je najvažnejši steber reakcije kmet, je treba tudi njega izpodnesti. Za 1948 leto je predviden glavni napad na kmeta. V industriji, trgovini in obrti je sovjetizacija do malega izpeljana. Kmet pa je še odporen in je prisilna oddaja pridelkov dala zelo slabe rezultate. Kmetje so ponekod zanemarili svoje polje in s tem državo oropali znatnih količin žita.

Na podlagi skušenj, katere ima komunizem iz Rusije imajo v načrtu dve sredstvi, s katerimi bodo kmeta prisilili na svoj program. Prvo je davek, kateri je zamišljen progresivno, tako da kmet, ki ima manj kot 2500 Din dohodka, plača 4,5% davka, pri 5000 Din je že 5%, za 30.000 Din je davka 10%, do 150.000 Din dohodek je obremenjen s 35% davka. V dohodek se pa šteje kosmata vrednost vsega, brez odbitka stroškov gospodarstva, hrane, popravil, življenja. Dejansko pomeni ta lestvica tako visoko obremenitev, da je ne bo nihče dalje časa zmogel, posebno pa ne tisti, kateri bi obdeloval zemljo z najetimi delavci.

Onemogočitev delavcev je pa drugo sredstvo, s katerim bo kmet prisiljen, da se ukloni. Za delavce je oblast predpisala tako visoke plače, da jih noben kmet ne bo zmogel. Ker mora zemljo imeti obdelano, obdelati pa je ne bo imel s kom, če nima toliko lastne družine, bo moral stopiti v "kolhoz", to je v kmetijsko zadružno, v kateri se bo kmet odrekel lastni zemlji in jo bo smel delati le še kot delavec in še to le dokler ga ne bo oblast premestila na drug kraj.

V petletki obstoja tudi zamisel, da kmeta s tem načinom podvržejo in nekateri upajo, da bodo to izvedli že leta 1948.

KOMEN. 12 podpisov in 12 prič. Pod tem imenom objavlja Goriška Demokracija zanimiv dopis Franca Ščuka, katerega je Prim. dnevnik denunciral kot fašista. Vseh 12, kateri so nastopili proti imenovanemu, predloži Ščuka zanimive ugotovitve, iz katerih je razvidno ravno nekaj drugega kot tisto za kar so Ščuka obdolžili. Iz spisa je razvidno, da Komenci niso res tako rdeči, kot bi jih radi svetu prikazali. Komaj 12 jih je podpisalo kleveto in ti so po večini bili nekoč sami goreči fašisti. Iz vsega pa se vidi, da se oglašajo tisti, ki so lačni škukove zemlje, ki je sedaj šolski upravitelj v Nabrežini, pa ima v Komnu nekaj sveta.

ROVTE. KOMUNISTIČNA PRAVICA. V Rovtah je nadomestil zaprtega župnika Zalokarja Stanko Jeglič. Rovtarji seveda komunistov nič radi nimajo, ker

so komunisti poklali 250 mož in fantov, ki leže večinoma v množičnih grobovih v Teharjih pri Celju. Jasno je, da narod takih gospodarjev noče in zato zlivajo oblastniki jezo nad njihovega dušnega pastirja. Župnika Zalokarja so obsodili na 5 let ječe. Tudi njegov naslednjak Jeglič jim je na potu, pa so našli proti njemu tudi nekaj.

Zagrešil je več "zločinov". Prvi je bil ker je 3. nov. pritisnil na 3 krstne liste še stari kolek po 10 Din, a je 25. okt. izšel v uradnem listu zakon o novih kolkih.

Drugi "zločin" ker je učil, da je samo tista prisega veljavna, ki je na Boga. V Jugoslaviji je pa taka prisega odpravljena.

Tretji "zločin" je zagrešil, ker je starišem naročal, naj otroke ne puščajo v brezverske družine.

Ker so vsi farani vedeli, da je proti župniku vse le iskana stvar, so vstali v njegovo obrambo. Proti župniku kot dokazovalca "da rovari proti postavni oblasti" sta nastopili dve prič: eden, ki "je ispregledal", ki je bil preje domobranec in eno dekle, kateri "je oče povedal, kaj je govoril župnik pri spraševanju". Oče sam ni hotel iti pričati, sodišče je pa zavrnilo 48 prič, ki so prišle pričati župniku v prid. Na pričevanje 2 proti 48 je bil župnik obsojen na 1 leto. Kazen je bila na pritožbo znižana na 10 mesecev in 3000 Din.

Pa si bo še kdo upal trditi, da je v Jugoslaviji verska svoboda!

LJUBLJANSKA OKOLICA. Za mali šmaren sem hotela romati na Brezje. Toda v sobotah, needljah in praznikih vlak ne sprejema potnikov za Gorenjsko.

ŠE OBSODBE DUHOVNIKOV. Dr. Stanko Lenič, škof, tajnik v Ljubljani je bil obsojen na 6 let, Josip Šimenc na 2, laazarist čontala Matija pa na 5 let. Vse to radi zveze z inozemstvom.

SOLKAN. Reuter poroča iz Trsta: V Solkanu je na Božič prišlo do ostrega nastopa ljudstva proti krajanju živilskih obrokov. Demonstracija je zavzela tako ostre oblike, da je prišlo do streljanja in je policija ubila 44 oseb, mnoge druge so bile ranjene. Jugoslovanska oblast je pozneje dementirala to vest: ni res, da je bilo ubitih 40 oseb. Ta novica je zlohotna... Verjetno je res, da je bila Reuterjeva vest pretirana, toda decala iz trte izvita pa ni bila. Solkanci seveda do tega dne še niso vedeli, s kakšnimi čustvi je treba sprejemati žrtve katere nalagajo ljudem v "imenu ljudstva" in so se drznili na glas povedati, kar jim ni prav.

MOHORJEVA DRUŽBA V CELOVCU. Kot znano je oblast položila roko tudi na Mohorjevo družbo v Celju. Poslala je "zastopnike" k prevzemu imetja Mohorjeve družbe v Celovcu, kjer je tiskarna in 4 hiše njena last, ki jih je sedaj oblast vrnila lastniku. Hitler jih je zaplenil. Komisiji, katere je prišla prevzemati imetje je povedal Mons. Podgorc tudi tele besede: "... Kako morete zahtevati od mene, ki sem celo življenje delal za Koroške Slovence, kolikor je bilo v moji moči, da bi pred mojo smrtjo napravil ta zločin, da bi narodno imetje koroških Slovencev izročil mednarodnim zločincem".

Letos bo izdala celovška Mohorjeva družba tudi zbirko knjig in ima že 7000 prijav.

EL SEÑOR y SAN PEDRO

Una leyenda popular reproducida por FRANC MILČINSKI

En los viejos tiempos, cuando el Señor recorría aún el mundo acompañado por San Pedro, sucedió que al cruzar el puente los dos viajeros, se desencadenó una tempestad de granizo; apenas unos minutos y... todos los cultivos del valle se arruinaron. Hasta donde alcanzaba la vista, se ofrecía el espectáculo de la cosecha irremediablemente perdida.

Pedro meneó la cabeza y preguntó:

—“Señor, ¿es justo que castigues en conjunto, tanto a los buenos como a los malos?”

Nada respondió el Señor.

Sin embargo, Pedro siguió pensando: “Si yo fuera Dios, gobernaría al mundo de otro modo”. Esta idea se adueñó de tal forma de su mente, que al acercarse a una aldea, dijo:

—“Señor, dime, ¿todavía no estás aburrido de ser Dios? Ya ves, ¡Yo ya estoy más que harto de ser San Pedro!”

Se dibujó una sonrisa en los labios de Jesús, quien, viendo los pensamientos de Pedro, le indagó:

—“¿Quieres que por hoy cambiemos?”

Sin más, Pedro aceptó con real alegría.

Entraron a la aldea; se detuvieron junto a la primera casa, y como aún estaban en ayunas, rogaron algo de comer. La patrona sacó enseguida del horno una hogaza y dió a cada uno un trozo.

Siguieron andando por la calle, masticando con apetito. De pronto, vieron acercarse a ellos a una doncella, quien les hizo una graciosa reverencia y un saludo aún más simpático.

Pedro, bromeando un poco, le preguntó:

—“Muchacha, ¿dónde está tu desayuno?”

—“¡Ja!” rió la doncella, “mi desayuno está aún en las manos de Dios.”

El Señor se acercó a San Pedro y le recordó en voz baja:

—“¿No oíste que su desayuno está en manos de Dios? Ahora, como tú eres Dios, debes darle tu pedazo de hogaza.”

Pedro miró triste, cariñosamente, el blanco manjar que tenía en las manos, pero no le quedó remedio sino entregárselo a la doncella. Pesaroso y callado caminó tras Jesús, tragando saliva en pez que pan.

Se aclaró el cielo, y volvieron a dirigirse al río. Cuando llegaron a la mitad del puente, sobre las aguas, el Señor ordenó:

—“Pedro, ¡levanta tu dedo!”

Apenas lo hizo Pedro cuando toda una colmena de abejas se lanzó sobre su dedo, y una de ellas lo picó. Inconscientemente, Pedro zarandeo y arrojó al agua toda la colmena.

El Señor se rió un poco y comentó:

—“¡Pedro, Pedro! ¡Qué Dios tan cruel eres! Una sola abeja te picó... ¿es justo que hayas aniquilado toda la colmena?”

Pedro se sintió avergonzado y no supo qué responder.

Llegaron a un ancho prado. Una pastorecita reunía sus gansos, los contaba. Luego se volvió dispuesta a regresar a su casa.

El Señor le preguntó:

—“¿No vasa cuidar los gansos?”

La pastorecita respondió:

—“¡Oh! Hoy estoy muy apurada por volver, debo atender a mi madre, yace enferma y no tiene a otros que a mí. ¡Ya cuidará el buen Dios de mis gansos!”

Quedaron los dos viajeros en el prado. El sol comenzó a calentar, los gansos parecían diablos de tan vivos como eran. Andaban por el prado de aquí para allá, y

querían tomar el camino de la casa, el pobre Pedro corría tras ellos, gesticulaba, les gritaba, y los hacía volver; ni un segundo tuvo de descanso. El Señor en cambio, estaba sentado a la fresca sombra y lo miraba.

Después de caer el sol tras las montañas, la pastorecita volvió a buscar a los gansos y Pedro, ensdo, se estiró bajo un roble. Amargamente se lamentó al Señor y le dijo:

—“¡Ya me sobra!, no quiero más ser Dios!”

Pero el Señor indicó:

—“Pedro, debes aguardar hasta medianoche, ese fué nuestro acuerdo.”

Se levantaron y continuaron su viaje. Ya era de noche cuando entraron a una ciudad. Entraron a una ostería y pidieron un lugar donde pernoctar. El hospedero se los prometió; se sentaron junto a una mesa y el Señor ordenó pan y vino.

Pedro estaba cansado y hambriento, bien le venía el descanso y bien apetecía el don divino. Pero apenas dió un mordisco, cuando se abrieron las puertas de la hostería y entró el guardián nocturno.

El Señor le preguntó:

—“¿Cómo, guardián nocturno, tú aquí? ¿Quién vigila en tu lugar?”

—“¡Eh!” respondió aquel, “Hasta medianoche que vigile el buen Dios, luego ya me ocuparé yo.”

Pedro fingió no haber oído nada, pero el Señor lo golpeó levemente y en voz baja le recordó que es Dios, y que hasta medianoche debía ocuparse de cuidar los fuegos y los ladrones de la ciudad. Pedro se levantó malhumorado y fué a cumplir su deber.

Cuando regresó a medianoche, el Señor ya estaba durmiendo dulcemente. Pedro cayó como un troncón sobre la cama, y dió tal respiro de alivio, que despertó al Señor, y aún suspiró:

—“¡Mi Dios! ¡Prefiero ser Pedro nomás, antes que Dios!”

Traducción de VANDA CEHOVIN

SLOVENSKEMU GLASU, “nepolitičnemu listu” se zahvaljujemo za odlično propagando katero vrši v korist Duhovnemu življenju.

Ker se je pojavil sedaj že nov neodvisen slovenski list, “Svobodna Slovenija”, ni potreba da v D. ž. podajamo kaka pojasnila. G. Nace bo lepo mirno naprej poročal dogodke, s katerimi bo razblinil v nič vse bajke o partizanski slavi. Slovenski Glas naj pa v dokaz svoje iskrenosti in resnice poišče kaj boljših prič kot je Mikuž in “častitljevi Hewlett”. Finžgarjevega imena naj pa nikar po nemarnem ne imenuje.

Tisti junak, kateri ve vse stvari bolje kot tisti, kateri so jih videli in na lastni koži doživeli, naj pa tudi svoje ime podpiše kakor ga g. Nace, da bomo videli kdo je tak učenjak in tako velik politik in zgodovinar.

DR. NICOLAS I. ETEROVIĆ HURE

A d v o k a t

Posredujem v vseh pravnih zadevah kot: zapuščine,

odpusti, zavarovanje, nezgode itd.

Uruguay 344/4 H - Capital Calle 13 N° 8 3 - La Plata

T. A. 28 - 2258

Tel. Paz 2664

V SOBOTO CELI DAN

je odprto samo za naše ljudi,
da se fotografirate v

FOTO SAVA

San Martín 608 — Tel. 31-5440 — Florida 806

JUAN BOGANI

Sucesor de BOGANI HNOS.

IMPORTADOR DE TEJIDOS

1923 — ALSINA — 1926

T. A. 47, Cuyo 6894

Buenos Aires

AMARO

MONTE CUDINE

AZAFRAN

MONTE CUDINE

CALIDAD Y RENDIMIENTO

MONTE CUDINE S. R. Ltda.

Capital 1,000.000 \$. BELGRANO 2280

MOLITVENIKI SO PRIŠLI

KRISTUS KRALJUI vsebuje vse potrebne molitve in poudčenja ter obširno zbirko nabožnih pesmic, 450 strani, rdeča obreza 5.— \$.

Z DEBELIMI ČRKAMI, zlata obreza 10.— \$, rdeča obreza 5.— \$.

Kdor ga želi, naj se javi na Pasco ali naj pošlje denar, da mu pošljemo molitvenik.

"SLOVENSKA KRAJINA"

Občni zbor se bo vršil 1. febr. v lokalu Almafuerte 258 ob 16 uri.

Kot posebno važna točka društvenega programa se oglašja potreba gradnje društvenega doma.

Devetega novembra je bila edna velika nedela za Prekmurske Slovence. Na Avellanedi je te den darivao sveto Mešo čast. gospod Franc Glavač doma z Beltinec, na obisku iz Corrientesa pri svoji rodbini v Buenos Airesu. Prišli so z vseh krajev od blizu in od daleč, z Berissa in z Avellanede, njegovi poznati domačini in iz vsej prekmurški far poštani in dobri rojaki šteri smo po dugi leti ednok znouva čuli od oltarja reči prave prekmurščine. Prirčno hvaležen vsem rojakom v toj dalešnji tujini nam je naš gospod Francek ves genjen od radosti zaspevao Glorio med šterim je tudi donejla naša slovenska pesen. Po službi božj smo se pa vkup zbrali pri G. Kramar in Horvat za skupen obit z navzočnostjo častitoga gospoda Janeza in malo pozneje tudi č. g. Hladnika, šteri nas je fotografiral za spomin tak lepoga dogotka. Micka Kolarova in Hedvika sta se potrüdili, da nam je nej falilo dobroga prigrizka za štero se njima lepou zahvalim in tak pri dobro naloženom stoli z jektivno in pitvino nam je tudi nej falilo lepih slovenskih in celo še prekmurskih pesmi štero je človeka do srca genolo. Približaval se je pa konec dneva in smo se mogli posloviti da se odpočijemo in si nabereimo močij za naša odporna dela začetkom novoga dneva. Srčno se lepou zahvalim vsem udeležencem in vsem mojim poznatim dobrim prijatelom šteri so mi bilij tudi na pomoč pri obednij stroškaj. Najlepša fala vam poznati in prijatelj

Karči Balazic.

PREKMURSKA DUHOVŠČINA je večkrat predmet napadov "Ljud. pravice". Beremo, da je bil naslednik de-

kaná Jeriča, ki je bil lansko leto obsojen v ječo, tudi aretiran. To je gospod KOREN iz DOKLEZOVJA. Aretiran je ker je bil — po besedah komunističnega lista seveda — povezan z izdajalci v inozemstvu. Komunistično glasilo potem nadaljuje: "Protijudska duhovščina je v večji meri pričela z masovnim zapeljevanjem vernikov. V ta namen je novi dekan Bakan Štefan iz Cankove izdal nalog za obnovo vseh božjih potov in romanj, ki so bila že pred desetimi leti opustošena ter jih na novo upostavlja. Na njih zapeljujejo vernike češ da je vera v nevarnosti, da ni dežja radi "komunistične oblasti", s čemer očetgujejo ljudstvo od sodelovanja z ljudsko oblastjo in oddaje pridelkov, ki je obvezna." — Tako so torej ti prekmurški duhovniki. Komunisti pravijo, da so protijudski, ljudstvo pa z njimi drži. Kako je to razumeti?

Zvemo, da so Prekmurci obhajali novo mašo BERDENA v KOBILJU, kakor v starih časih. Godba da je ob tej novi maši zaigrala celo "Orlovsko himno", kar je gotovo protidržavno.

In še en strašen greh imajo Prekmurci, še danes v "novi" Jugoslaviji verjamejo v čudeže. Nekje se prikazuje Mati božja. To je vendar preveč za novo državo s komunističnim režimom! — Tako vidimo, da Prekmurja nova komunistična vera še ni zajela. Slovenski komunisti so nad tem dejstvom močno žalostni.

KROJAČNICA

FRANC MELINC

Najbolj vestno boste postreženi!

Oglasite se na Paternalu

PAZ SOLDAN 4844 T. A. 59-1356

"LA VIDA ESPIRITUAL"

Pasco 431, Buenos Aires, Argentina

"DUHOVNO v ŽIVLJENJE"

CORREO
ARGENTINO
Suc. 13 (B)

TARIFA REDUCIDA

Concesión 2560

ESNEA

PERIODICO SEMANAL

aparece los días 3 - 10 - 17 y 24 de cada mes.
Dedicado exclusivamente a la Industria Lechera y a la Granja.

Consultorio Técnico, Industrial y Veterinario - Análisis, etc.

GRATIS PARA LOS SUSCRIPTORES

PRECIO DE LA SUSCRIPCION \$ 10.— ANUALES

Redacción y Administración:

MORENO 2718 — T. A. 45-3503 — Buenos Aires

RECRO "EUROPA"

RIO CARAPACHAY

Pri donaćiniah v prelepem kraju. — Po ceni.

Prevoz s postaje Tigre tja in nazaj, odrasli \$ 1.—,

otroci \$ 0.50.

T. A. 749 - 589 — TIGRE — FCCA.

Stavbe - načrti - proračuni - firma

France Klajnsek

je preselil pisarno in sedaj uraduje
v ponedeljek, sredo in petek
od 16 do 19 ure v

*

Asunción 4602 — T. A. 50-0724

ROJAKI IZ NOTRANJOSTI

Kadar imate opravka v Buenos Airesu, se ustavite v

HOTELU

"PACIFICO"

kjer boste ceno in dobro
postreženi.

CHARCAS 769 — BUENOS AIRES

Lastnik:

ANTON BOJANOVIĆ

VSA STAVBENA DELA

Dovodne in odvodne instalacije
izvršuje

LUIS DANEU

PERU 832 T. A. 34 - 3405

PENSION "TRST"

Moreno 2831 — MAR DEL PLATA
Rojakom se priporoča ANDRES FON
Poceni in po domače

Talleres Gráficos "Córdoba"
Gutenberg 3360 - 30-I-1948